

Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

[Musiken af Joseph Sarti].

Anagilda : Dramma per musica da rappresentasi nel teatro di Copenhagen dell'anno 1758 = Anagilda : et musicalisk Synge-Spil til at opføres paa Skue-Pladsen i Kiøbenhavn i Vinteren 1758

Alternativ titel | Alternative title:

Anagilda.

Udgivet år og sted | Publication time and place: Kiøbenhavn : trykt udi Hans K. M. privil.

Bogtrykkerie, [1758]

Fysiske størrelse | Physical extent:

83 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

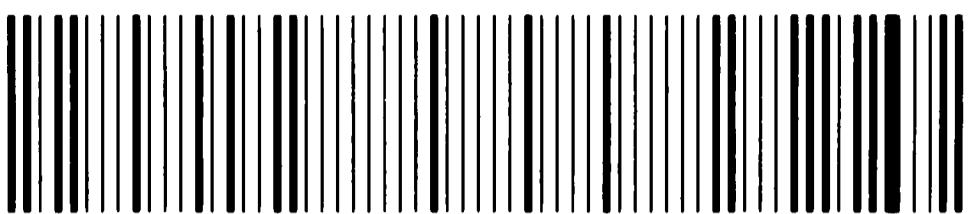

Anagilda
Musicalise
Enge-Spil

1758

56,-382,-8°

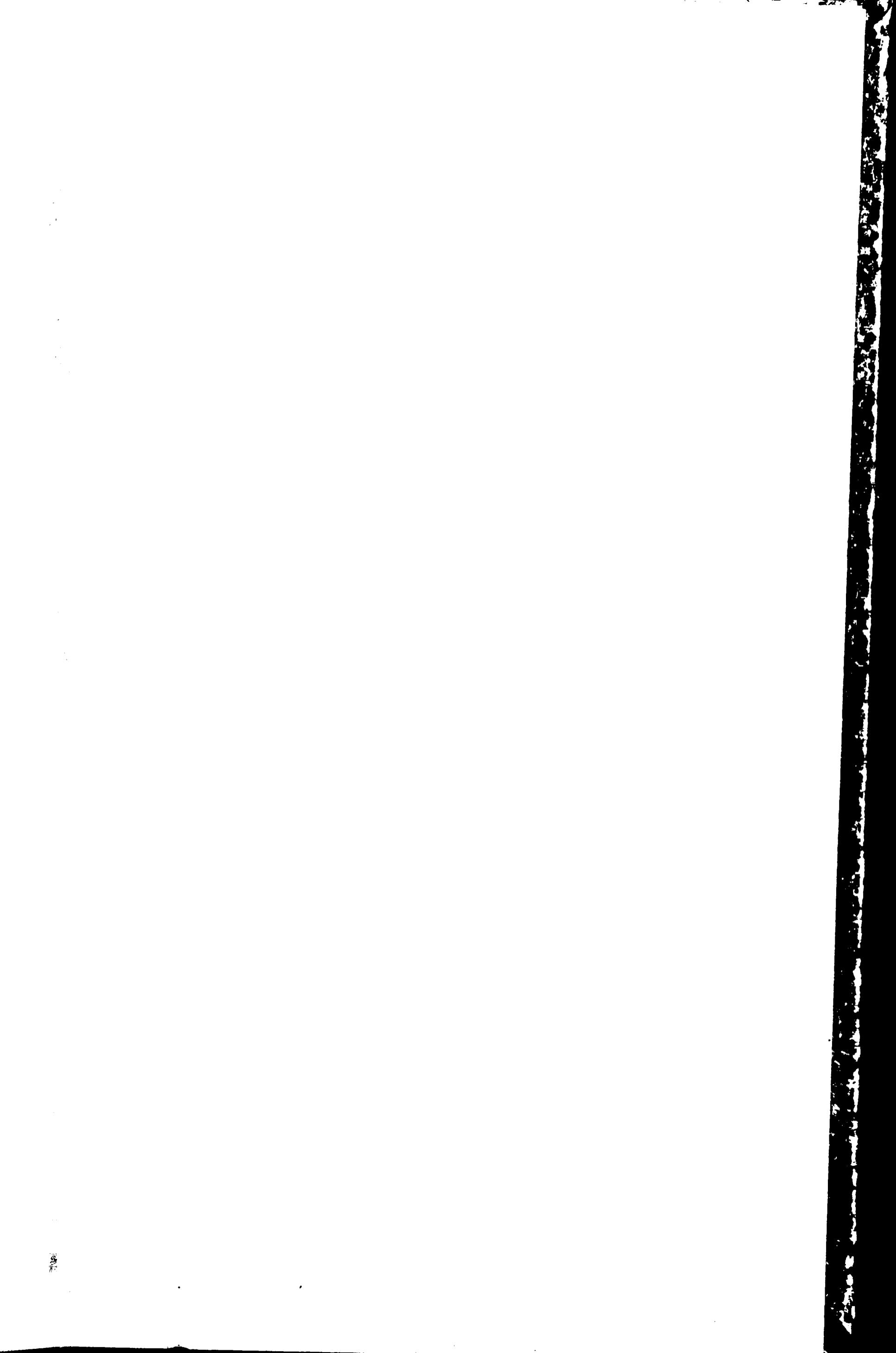
DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 56 8°

115608024062

+REX

56 - 362

ANAGILDA DRAMMA PER MUSICA

DA

RAPPRESENTARSI NEL TEA-
TRO DI COPENHAGEN
NELL' INVERNO DELL' ANNO 1758.

Songido

Et

Musicaliskt Gyngespill

Sil at opfores paa

Gfue : Pladsen

i Kjøbenhavn, i Vinteren

Anno 1758.

Kjøbenhavn,

Etrykt udi Hans R. M. privil. Bogtryfferie.

ARGOMENTO.

Dopo aver guerreggiato lungo tempo Sancio Re di Navara, e Fernando Conte di Castiglia, rimessero alla sorte di una giornata Campale le loro differentze: in questa incontratisi per il Campo li due Principi, e battutisi assieme, cadè finalmente estinto il Re di Navara; Di poi per interposizione di Potenze vicine si fece pace tra Fernando, e il Rè Garzia Figlio del morto Sancio, nei Capitoli della quale fu posto il Matrimonio di Fernando con Sancia Figlia del r^e morto e Sorella di Garzia (questa per miglior suono della Musica chiameremo Anagilda) Andò Ferdinando in Navara; (e qui comincia il Drama) Ma invece di ritrovarsi nel Talamo con Anagilda, si ritrovò nella Carcere incatenato, e tradito da quel Re. Dispiacque il tradimento ad Anagilda, ed avendo qualche compassione al Principe prigioniero, Finalmente a poco a poco s'innamorò del medesimo, deliberò di salvarlo, e così fece, perche avuto l'adito nella Carcere, non volendo altra Compagna all'impre-

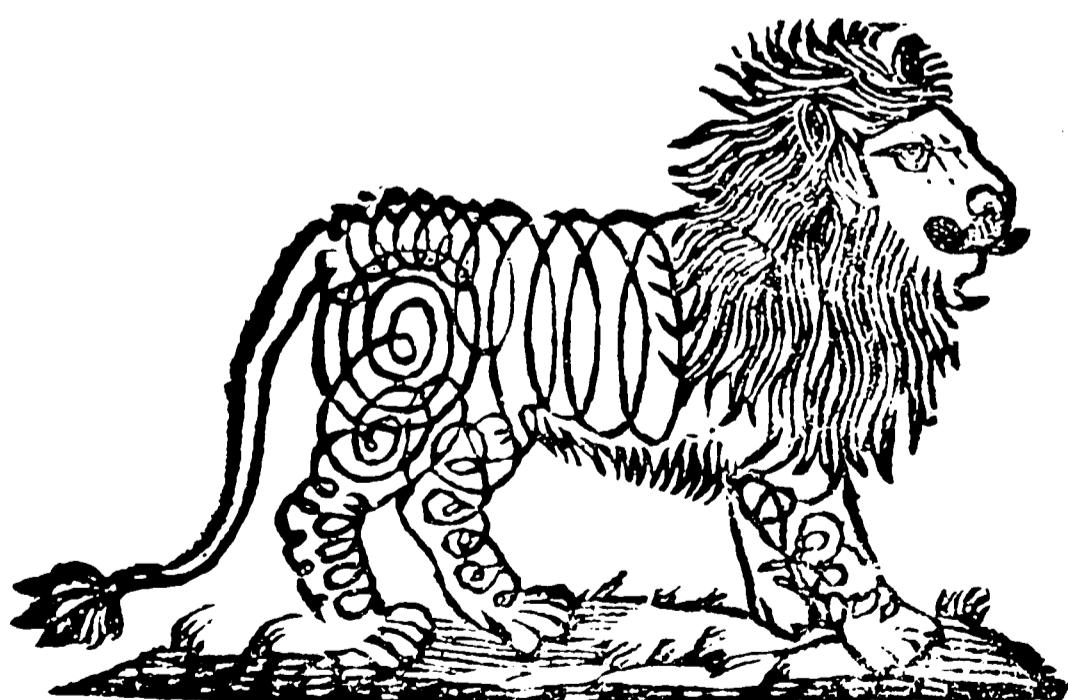
Judhold.

Cesterat Sancio Konge til Navarra, og Fernando Greven af Castilien, lang Tid havde fort Krig med hverandre, overlod de en Dag til Gliebnen i et Slag at afgjøre deres Evistighed; I samme Slag traf disse to Fyrster at møde hinanden paa Marken, hvor de slo ges med hverandre, saa at Kongen af Navarra endelig blev paa Stedet; Siden, ved Mellem-handling af de næstliggende Magter, blev Freden sluttet imellem Fernando, og Kong Garzia, en Son af den døde Sancio, i hvilke Freds-Capitler der blev fastsat Formæhling imellem Fernando og Sancia; en Daatter af den døde Konge og Øster til Garzia, (hvilken vi for meere Bellydenhed i Musiqben vil falde Anagilda.) Fernando reyste til Navarra; (og her begynder Gynges-Spillet,) men i steden for at hand tænkte at være paa det Sted hvor hans Formæhling skulde gaae for sig, befandt hand sig i Lænker i Fængsel, og forraadt af samme Konge. Dette Forræderie mishagede Anagilda, og ved det hun havde en slags Medlidenhed med denne fangue Fyrste, blev hun meer og meer og endelig aldee-

fa generosa, posto si l'amante incatenato sulle spalle, lo portò fuori della Reggia, e finalmente in Castiglia. Tutto questo è raccontato dal Padre Rogatis nelle sue Storie della Spagna, ne vi si aggiunge altro di piu, che il Personaggio di Elvira Sorella di Fernando.

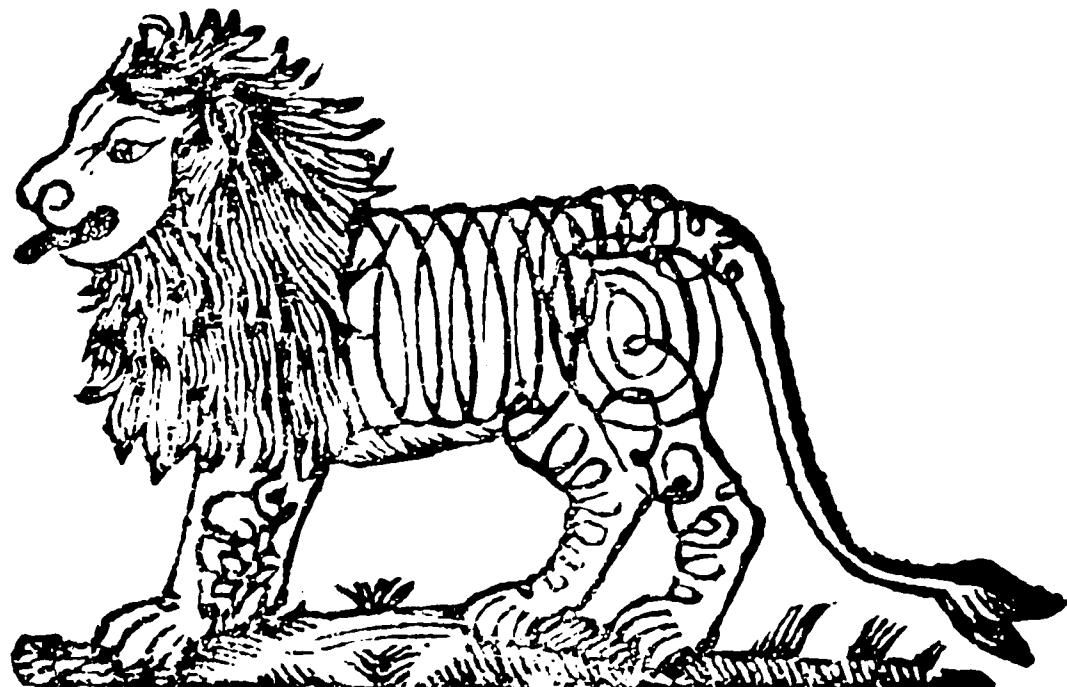
La Scena si pone in Tudela, vicino a confini della Navara, e nei confini di castiglia.

PER-

les forelsfed i ham, besluttede at frie ham ud, og gjorde det og, thi da hun havde faaet Eilgangen til Fængselet at viide, og vilde ej have nogen Medviidere med sig i et saa høymodigt Foretagende, da tog hun sin forelskede, som var bunden i Lænker, saa at han ikke funde gaae, paa sine Skuldre, og bar ham uden for Slottet, og forhialp ham tilsidst til Castilien; Alt dette fortælles af Pater Rogatis i hans Historier om Spanien, og tillegges her intet andet, end den Person Elvira, Søster til Fernando.

Scena forestilles i Tudela, nær ved Grændserne af Navarra og paa Grændserne af Castilien.

PERSONAGGI.

ANAGILDA,

La Sig. Marianna Galeotti.

FERNANDO, Conte di Castiglia.

Il Sigr. Domenico Scogli.

ELVIRA, Sua Sorella.

La Sig. Vittoria Galeotti.

GARZIA, Re di Navarra.

Il Sigr. Pietro Cramer.

La Musica è tutta composta del Sigr.

GIUSEPPE SARTI, Mastro di
Capella de sua Maesta Il Re di
Danimarca, Norvegia &c.

Il vestiario è tutto nuovo, e di nuo-
va invenzione.

AT-

Personerne.

Anagilda,

Zomfr. Marianna Galeotti.

Fernando, Greve til Castilien.

Monsr. Domenico Scogli.

Elvira, Syster til Fernando.

Zomfr. Victoria Galeotti.

Garzia, Kongen af Navarra.

Monsr. Peter Cramer.

Musiqven er altsammen componeret af
Seigr. JOSEPH SARTI, Capel-
Mester i Hans Majestets Dieneste.

Dragterne ere alle nye, og af nye
Invention.

ATTO PRIMO.

Scena Prima.

Campagna né confini di castiglia, e veduta di Tudela in lontano.

Elvira e Fernando.

Fer. Elvira, addio!

Elv. Deh mio Germano, ascolta.

Fer. Di pure,

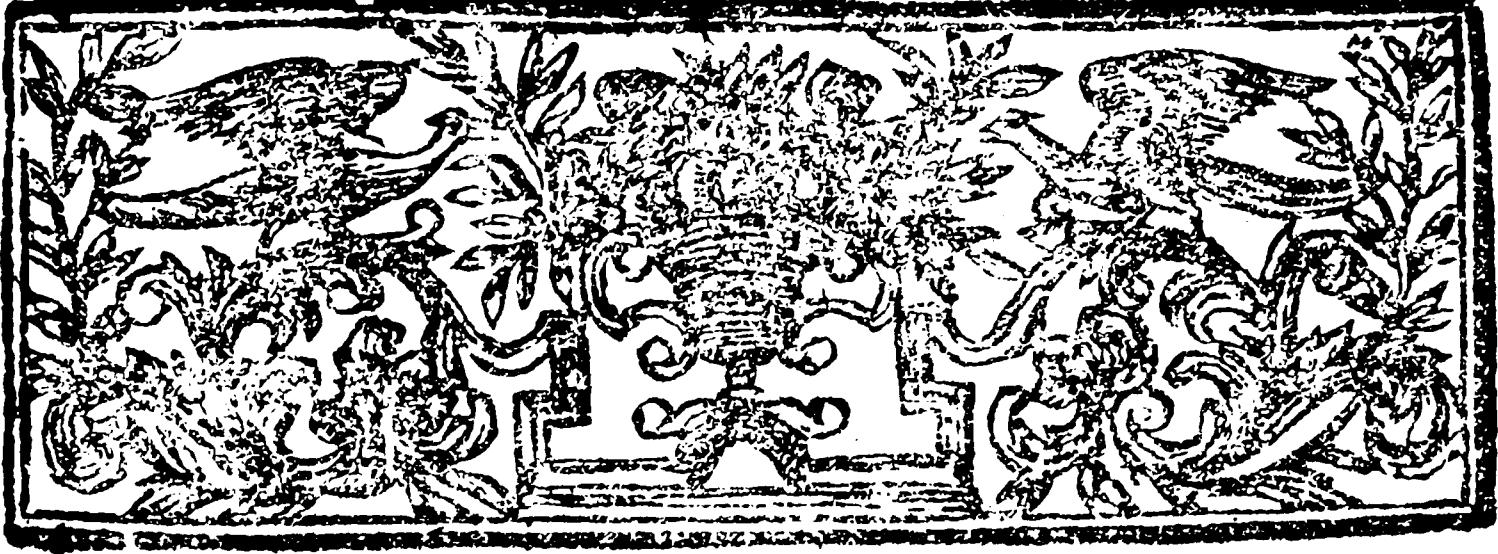
Elv. Oh Dio, non sò,
S'io potrò rivederti un'altra volta.

(piange.)

Fer. Generosa Germanna, io più non vidi
Entro i tuoi lumi il testimonio vile
Del mole, e debil sesso;
Ah quell' ingiusto pianto
Non funesti talor la gioja mia

Elv. Fernando, e come vuoi,
Ch'io raffreni il mio duolo?

Nac-

Første ACT.

Første Scene.

En aaben Mark vaa Grændserne af Ca-
stilien, og Tudela i Prospect
langt borte.

Elvira og Fernando.

Fer. God Dag Elvira!

Elv. Ach hør min kære Broder.

Fer. Tael ikkuns;

Elv. Ach Gud, jeg veed ikke,
Om jeg faaer dig nogen Liid meere at
see. (græder)

Fer. Edelmodige Øster, jeg har aldrig seet
Hør at du har viist det ringeste Tegn
Vaa den Banghed, som findes hos det svæ-
ge Kion;

Ach lad denne urimelige Graad
Ikke nu foruroeslige mig min Glæde

Elv. Og hvorledes vil du Fernando
At jeg skulde tvinge min Gorg?

Nacqui forte, ma solo
Lo sprezzar i miei mali, e non i tuoi.

Fer. Elvira, tu sai pure,
Ch'in Navarra drizzar debbo il camino
Per ritrovar la sposa, e quai sventure
Può prepararmi il cielo,
Se la bella Anagilda è il mio destino?
Forse pèrigli chami
Le saette d'Amor tu, che non ami?

Elv. Ah Fernando, Fernando; il Padre esangue
D'Anagilda, e Garzia da te svenato;
Fernando, hai di quel sangue
La mano ancor fumante.
Come darla vorrai
Pegno di fede ad una figlia amante?

Fer. Nel di del gran conflitto, in cui la forte
Per Castiglia decise,
Sancio da questa mano estinto giacque,
Ma di Fernando in sen la piaga tacque.
Germana addio, Deh frena
Frena quel pianto imbelle.
Timor non è d'alcun periglio; io volo
Alla mia bella, all'imeneo felice.

Den Förste Act.

II

Jeg er vel haard, men alleene
Eil at foragte mine egne Biderværdighes-
der, og ikke dine.

Fer. Du veed dog vel, Elvira,
At jeg maae reyse til Navarra,
For der at tage imod min Gemahl, og hvad
Ulykke

Kand Himlen vel beskaffe mig,
Maar den devlige Anagilda er min Hensigt.
Maaskee ! du Falder det en Fare
At være heftig forliebt, du som en elsker ?

Elv. Ach Fernando, Fernando, Anagildes og
Garzies

Fader, som du har dræbt ;
Fernando, du har jo ligesom , din Haand
Endnu rygende af hans Blod
Hvorledes vilde du kunde give den til
Pandt paa oprigrig Kærighed , til hans
Daatter, som din Forelskede ?

Fer. Paa den bedrovelige Dag, da Skiebnen
Beskikkede saa for Castilien
Faldt Sancio død for denne Haand,
Men Fernando finder endnu i Hiertet na-
gende Gorg herover.

Farvel min Gester, jeg beder
Dig, hold op med at græde saa bedroveligen
Jeg frygter ikke nogen Fare ; jeg flynder
mig
Eil min Devlige, til en saa lyksalig og glad
Formæhling,

Dg

ATTO I.

E se v'è alcun ehe ardisca impaccio porre
 Alle mie giuste voglie;
 Tremi qualunque sia
 Che punito farà per opra mia.

Talor se il vento freme
 Chiuso negli antri cupi,
 Dalle radici estreme
 Vedi ondeggiar le rupi,
 E le smarrite belve
 Le selve
 Abbandonar
 Se poi dalla montagna
 Esce dai varchi ignoti,
 O và per la Campagna
 Struggendo i Campi interi,
 O dissipando i voti
 Dé pallidi Nocchieri
 Per l'agitato mar.

(parte.)

Scena II.

Elvira Sola.

Vanne con quella pace,
 Che tu non lascia me Germano ingrato:
 Purchè salvo tu torni, io sia mendace.
 Ma troppo invido sei se non mi fai

Cont.

Og hvis der er nogen som torde vove at forhindre

Mig i mit retmæssige Forsæt
Maae de i hvem det er frugte
Af mig dersor at blive straffet.

Naar Vinden bruser
Gnde i de huule Bierge
Gaa seer man Klipperne at røre sig som
Bolger, fra deres underste Grundvolde.
Og de glubende Dyr med Forstækkelse
Alt flye ud
Af Skovene.

Naar den siden farer ud af Biergenes
Ubekendte Dale
Farer den enten over Marken
Med at fordærve den aldecles;
Eller og den til intet gior
De bange Skibssolks Dyster
Paa det oprorte Hav.

(gaaer bort.)

Aanden Scene.

Elvira (alleene.)

Gane da, og gid du maae nyde meere Roe og
Fred

End du lader mig nu udi, utaknemelige Broder;
Gid du maatte komme vel tilbage, og jeg maatte
lyve.

Men du er alt for misundelig, dersom du ey gior
Mig

Compagna del tuo fato,
 Mentre a gioje; o perigli incontro vai,
 Ai vaghi fiori in seno
     Veglia la serpe ascosa
     E là col suo veleno
     Uccide il passagier.
 Così è un cor, che langue
     D'amor tiranno al fato,
     Se cade ogn'or svenato
     In braccio del piacer.

Scena III.

Appartamento di Garzia.

Garzia e Anagilda.

Gar. Qual torbido pensiero
 Fin tra le faci ancor dè tuoi sponsali
 Cara Anagilda, il tuo bel ciglio oscura?
 Al più saggio, al più bello, ed al più forte,
 Che nell' Iberia regni
 A Fernando, al consorte,
 Ne pur lieto prepari il primo amplexo?
 Anagilda, che fai?

Ana. Ci penso adesso**Gar.** Qual mercè mi prometti

Se

Mig delagtig i dit Foretagende;
 Hvad enten du gaaer Glæde eller Fare i møde.
 Midt imellem de vndige Urter
 Ligger Slangen skjult og lurer
 Og med sin Gift
 Dræber den som gaaer der forbie.
 Saaledes er et Hjerte, som foruroeliges
 Af Elskovs heftige Drift,
 Da det falder hver Øyeblik ligesom død
 Og fornuftige Betragtninger.

Tredie Scené.

Garzies Gemak.

Garzia og Anagilda.

Gar. Hvad for uroelig Tanke
 Endog midt i Glæden af din Formæhs-
 ling,
 Kære Anagilda, formørker dit muntre Uds-
 seende?
 Nu du har den Viiseste, Deyligste og Tap-
 perste,
 Som regierer i Iberien:
 Fernando, til Gemahl,
 Har du ikke lavet dig til at tage venlig imod
 ham?

Anagilda hvad gør du?

Ana. Jeg tænker nu paa det.

Gar. Hvad lover du mig,

Se questo giorno istesso
Il tuo sposo vedrai?

An. Ci penso adesso.

Gar. E se lo sposo aspetti,
Gli preparasti ancora
Qualche dono gentil?

An. Gia ci pensai.

Gar. Perchè a me no'l palesi?

An. Or lo vedrai.

(parte.) (

Scene IV.

Garzia. (solo.)

A nagilda fedele,
Altri lacci preparo, ed altre faci,
Che lacci d'imeneo, lacci d'amore
Al Principe crudele;
Palefarti l'inganno, Anagilda vorrei,
Ma se il paleso, o Dio, femina sei.
Ma con altra sembiante
A me viene Anagilda, or di Fernando
Parve nemica, ed or rassembra amante.

Scena V.

Anagilda, con una comparsa, che porta un bacile coperto, e Garzia.

An. Garzia, questo è il tesoro,
Che riferbo al mio sposo:

Hvis du paa denne Dag
Gaaer din Brudgom at see?

iA An. Jeg tænker nu paa det.

nD Gar. Og, efterdi du venter din Brudgom,
Har du da og tillabed ham
En smuk Foræring?

iA An. Ja jeg har allerede tænkt derpaa.

nD Gar. Hvorfore har du ikke ladet mig det see?

iA An. Nu skal du se det at see. (gaaer bort)

Sjældne Scene.

Garzia (alleene.)

3 Sprigtige Anagilda,
Jeg tillaver andre Baand, og andre Lænker
End Formæhlings Forbindtligheder, eller Kærligheds Baand
iE Til den grumme Prins;
nE Jeg vilde nok aabenbare dig denne Rente, Ana-
gilda,
ME Men dersom jeg aabenbarer det, = o Gud,
du er et Fruentimber.
ME Men Anagilda kommer til
ME Mig, med en anden Mine; nu seer hun ud
iO Som hun var breed paa, nu som forelsket i Fer-
nando.

Gemte Scene.

nA Anagilda, med en Statist, som bær et Bækken bes-
dækket, og Garzia.

iA An. Garzia, denne er den Stat
Som jeg forvarer til min Brudgom:

Ed è, come vedrai,
Al nostro Genitor costato assai.

Gar. Ad un cor generoso
Luce di gemme, e d'or scarsa risplende.

An. Dono trovai, che i lumi suoi diletta.

Gar. Qualche acciaro farà ?
(vuol scoprire.)

An. Signore aspetta.
(lo ferma.)

Gar. Un usbetgo ?

An. Ne pure ; il mio diletto
Quando combatte arma di scoglio il petto.

Gar. Ma qual dono fia questo ?

An. Vedi Germano, vedi ,
(gli scopre il bacile, e mostra una veste insanguinata, e tagliata.)

Che parla ancor ,
Se al proprio cor tu credi ,
Del genitor estinto ,
Tutto il caso funesto è qui depinto
E l'empio sposo mio sparse i colori ,
Garzia, vedi , e non mori ?

Gar. (Più resister non fa l'anima mia.)

Si palesi il pensiero ,
Questo dunque Anagilda - - -

An. Questo dunque , o Garzia
Questo lacero ammanto
Che nel sangue del Padre intriso è tutto

Og har, som du vil faae at see,
Kosted vores Fader meget.

D
A Gar. For et høymodig Hierde,
Glinner Guld og Ædelsteene ringe.

D
A An. Jeg har udsøgt en Gave, som vil fornøye
hans Dynne.

D
A Gar. Det er vel eii Raarde? (vil tage Dekket af)

A An. Bie Herre. (holder ham tilbage.)

D A Gar. Et Harniss?

A An. Nej; min Ricreste
Naar hand strider, bevæbner hand sig med
et haardt Hierde.

D A Gar. Men hvad er det da for en Gave?

A An. See Broder, seer du
(tager Dekket af, og viser en blo
dig og i tu hugget Klædning.)
Det vidner endnu.

Dersom du ikke troer dig selv,
Da er vor døde Faders
Heele ulykkelige Hendelse her afmalet.
Og min grumme Brudgom har sat Farver
ne herpaa.

Garzia, kand du see dette uden at dse.

D
A Gar. (Nej min Siel kand ikke længere staa imod)
Man maa aabenbare sine tanker,
Dette da Anagilda - - -

A An. Denne da, o Garzia
Denne revne Kappe
Som overalt er blødet i vores Faders Blod

Fa pietade altrettanto,
 Perchè del pianto è del suo Figlio
 asciuto.

Gar. Questo - - -

An. Sì, questo è il pegno
 Della fe di Fernando, e qui compose
 Queste cifre amorose
 Per caparra gentil de nostri amori.
 Garzia, vedi, e non mori?

Gar. Questo dico è un inganno - - -

An. Si ch' è tuo sangue, e se finor nol sai,
 Miralo e lo saprai

(in atto de partire)

Gar. Ferma, Anagilda, ascolta.

A tuoi Regi Imenei
 Chamai l'empio Fernando
 Oggi l'aspetto, e quando
 Tra queste mura - - - Ah no Femina sei.

Or a danni d'un ingrato
 Forsenato il cor s'adira
 Or d'amore in mezzo all' ira
 Ricomincia a palpitar.

Vuol punir chi l' à ingannato,
 A trovar le vie s'affretta;
 E abborrisce la vendetta
 Nel potersi vendicar.

(parte)

Sce.

Forsager lige saa stor Medvind
Bed at være toed i Sønnens Zaarer.

GAR. Dette, = = =

AN. Ja, dette er vandtet
Paa min Kærlighed til Fernando, som har
sammenskrevet
Disse kærlige Bogstaver
Til behagelig Begyndelse paa vores fælles
Kærlighed

GARZIA, seer du dette uden at døe?

GAR. Dette siger jeg er en Kænke = = =

AN. Jo det er dit Blod, og hvis du endnu ej troer
er det

GAA see det an, saa faaer du det at viide.
(vil gaae)

GAR. Gie, Anagilda, hør:

Jeg har ladet Falde paa den grumme
Fernando, til at fuldføre din Kongel. For-
mæhling.

Dag venter jeg ham, og naar
Han kommer inden for disse Muure = = =

Ach nej du er et Fruentimmer.

Engang finder et ubetænksoom Hjerte Lyst

En Utafnemmeliges Ulykke,

Et andet Øyeblif midt i Vreden

Begynder det at slaae af Kærlighed.

Nu vil det straffe den som har bedraa-
get det,

Nu igien søger detildveye til at hielpe den

Og har Aflyke til at hævne sig

Naar det kunde. (gaaer bort.)

Scene VI.

Anagilda (sola.)

Femina sono, e il dono, o Cieli, è vostro,
 Che Donna mi faceste
 Nascer da un sen, che hà generato un mo-
 stro,
 Fernando, empio Fernando
 Quando debbo abbraciarti,
 Ma sensa un fiero cor non posso amarti.
 Vieni barbaro sposo,
 A Mostrarimi la man, che m'à tradita,
 Man, che privò il Genitor di vita.

Padre lo sento, oh Dio
 Che tu mi parli al cor,
 Ma venga il traditor
 Svenato al suol cadrà,
 Quell' empio, o giusti Dei
 Amare non potrei
 E solo il di lui sangue
 Placarmi un dì potrà.

Scena VII.

Sala di Garzia della quale si apre una porta e si vede la stanza dov'è la Statua del Rè Sancio, custodita da guardie.

Garzia e Fernando.

Fer. Gran Rege, il comun grido
 De tuoi Regni, e di te le glorie
 spande Dal

Siette Scene.

Anagilda (alleene.)

Jeg er et Fruentimmer, o Himmel, og det er
 jeres Gave
 Som har ladet mig fødes Fruentimer, af et Lis
 som har fødet slikt et Monstrum,
 Fernando, grumme Fernando
 Maar jeg skal omfavne dig;
 Men uden et haardt Hierte kand jeg ikke elſſe dig.
 Kom grumme Brudgom,
 At viſe mig Haanden som har forraadt mig,
 Og som har ſkilt min Fader ved Livet.

O Gud! Jeg hører min Fader
 At du taler til mig i mit Hierte,
 Men lad Forræderen komme
 Hand ſkal falde død til Gorden.

Dørfærdige Guder! denne Ugudelige
 Kand jeg ikke elſſe
 Og hans Blod alleene
 Kand tilfredsstille mig.

Ghvende Scene.

En Sahl som tilhører Garzia, hvorpaa en
 Dør oplades, og sees et Gemal hvor Kong
 Sancii Billede er, med Vagt ved.

Garzia og Fernando.

Store Konge, det almindelige Æugte
 Udbreder dine Rigers og din Høvag-
 telse

Dal più gelato al più fervente lido,
 Ma la Fama è maligna ancor che grande.

Gar. Forse la reggia mia da rai s'accende,
 Di quella Maeftà, che in te risplende.

Fer. Dov' è la mia diletta?

Gar. Nel Talamo vincin Fernando aspetta.

Fernando, or la vedrai:

Ma sò, che all' apparir del suo sembiante,

Più non farai della tua sposa amante.

Fer. Garzia, tu vuoi scherzar, veggio

(*Fernando osserva il ritratto d' Anazilda*)

Tra questi
 Fredi, e morti colori
 Temprar il cieco Dio, dardi pè cori;
 Ma quanto ancor vorrai
 Differirmi i contenti? Amaſti mai?

Gar. Se pena così fiera
 T'apporta lo sperar; vieni.

Fer. T'abbraccio.

Gar. Vieni Fernando; olà

(*si apre il prospetto, e si vede la statua di Sancio con guardie*)

Qui non si spera.

Dal Talamo fatal la Sposa, Intendi?

Fra Norden til Østen
Men Fama giver dig dog ey ald den Ære du
tilkommmer.

D Gar. Mit Hof vil forelæsse sig
I den Majestæt som fremstår hos dig.

A Fer. Hvor er min Allerkjæreste?

D Gar. Hun bier efter Fernando i Formæhlings-
Gemækket.

Nu faaer du hende at see, Fernando:
Men jeg veed, at ved at faae hendes Blasyn
at see,

Gaa vil du neppe meere være forliebt i din
Brud.

A Fer. Garzia, du har Lust til at skiemte. jeg seer
(Fernando besær Anagildes Portrait)

Blant disse

Kolde og døde Farver

Guden for Kjærlighed at skierpe Ville for
Hierter

Men hvorlænge vil du endnu

Opsætte mine Fornøjelser, har du aldrig
elsket?

D Gar. Efterdi du finder saa stor Ærte
Bed at bie; Gaa kom.

A Fer. Ach jeg omfavner dig

D Gar. Kom Fernando; Holla

(Prospecten aabnes, og sees Sancii Stas-
tue med Bagt ved)

Her lund du ingen Brud

Bente af dette ulykkelige Brude-huus, hos-
rer du? B s Jeg

Ti destinai la morte, e qui l'attendi.

Fer. Barbaro; Numi, Elvira,

Aita, ahime!

Anagilda, Fellone,

D'amicizia, e di fè,

Così le giuste leggi - - - Ah! mi
lamento

D'altrui senza ragione,

Dal seno di Garzia

Non si potea sperar, che un tradimento.

Gar. Gran fede ancor a la vendetta mia,
Quello è il Padre tradito.

Fer. E tu, che in queste forme
Imparasti a tradir: Del Padre forte
Un' imagine sei ben più deformi.

Gar. Sancio, che in ciel dai sempiterni sogli
Questa vittima miri
Dell' altar, che preparo i fumi accogli.

Fer. Sancio, se nume sei,
Del sacrificio ingiusto
Lempio Ministro fulminar tu dei,

Gar. Orsù deponi intanto
Quell' acciar sì funesto a questo regne.

Fer. Sancio, a te lo consegno,

(*Fernando si lava la spada, e la pone tra le
mani della statua*)

Geg har bestikled dig Døden, og her fand
du oppebie den.

Fer. O grumme, o Guder, o Elvira,
Hjælp, ach mig elendige !
Anagilda, og du Forrædere,
Er det Venstabs, og Øbrigtigheds
Loves retfærdige Handthævelse, ach jeg be-
flager mig
Over andre uden Klarsag,
Thi af Garzies Hjerte
Kunde man jo ikke vente andet end Forræ-
derie.

Gar. Hvilken stor Lettroenhed, at jeg ikke skulde
hævne mig ;

Dette er min Fader som du har forraadt ;

Fer. Og du, som paa slige Maader har
Lært at forraade : er din grumme Fader
Luig, ja meget overlegen i Grumhed.

Gar. Sancio, du som i de Himmelstke Boeliger
Seer dette Offer, jeg

Tillaver dig ! tag imod Røgen af dette Altere

Fer. Og du Sancio, hvis du har guddomelig
Magt

Da burde du med Lynild,
For saa uretfærdig et Offer, dræbe en saa
ugudelig Offer-Præst

Ger. Strax afslæg et saa bedrøvelig
Baaben for dette Rige.

Fer. Jeg overleverer det til dig Sancio,
(Sancio tager Kaarden fra Siden og set-
ter den i Haanden paa Statuet)

Og

Se giamai t'ho tradito,
 Quella tua man di falso
 Alla vendetta in questo seno invito,
 Ma se innocente io son, quel ferro renda,
 Ad una man fedel, che mi difenda.

(viene incatenato)

Scena VIII.

Anagilda e detti.

An. Che Spettacolo è questo?

Gar. Vieni Anagilda, ecco le Nozze al fine.

Che al tuo Fernando appresto.

Fer. Anagilda tu sei? Ah che per tali
 L'alte sembianze tue, tosto ravviso
 A una certa pietà, ch'ai de miei mali,
 É se pure a tradirmi oggi congiuri
 Più contento per te Fernando mora,
 Che puoi far bello un tradimento ancora.

An. Questo è Fernando?

Gar. E al temerario ardir nol conoscesti?

An. Ed è tuo prigioniero?

Gar. Quanto v'offesse?

Ana.

Og hvis jeg har forraadt dig,
 Gaa gid at denne din Arm af Steen
 Til Hevn vilde støde det i mit Hjerte,
 Men hvis jeg er uskyldig, saa gib dette Vaaben
 Eilen tro Haand som, kand forsvare mig.
 (bliver bundet i Lænker)

Ottende Scene.

Anagilda og forrige.

- An. Hvad er dette for et Optog?
 Gar. Kom Anagilda, see her endelig det Bryllup
 Jeg tillaver for din Fernando.
 Fer. Er du Anagilda? Ach jeg troer
 Snarere i dit høynodige Udseende at blive
 vaer
 En slags Medlidenhed, som du har med mi-
 ne Ulykker
 Og hvis du og i Dag er sammensvoret til at
 forraade mig.
 Gaa dør Fernando med større Fornoyelse
 for din skyld
 Hvis du er selv Alarsagen til fligt et Forræ-
 derie.
- An. Er denne Fernando?
 Gar. Og kiender du ham ikke paa hans forbønne
 Ildseende?
 An. Er hand din Fange?
 Gar. Hvormeget har hand ikke fortalt dig?

An.

Ana. E' vero.

Gar. Ne ti par reo di morte?

Ana. Ancor morire?

Fer. Ancor morir saprò senz' altra doglia,
Purchè ti spiaccia, o pur che tu lo voglia.

Ana. Pel Regno di Navarra
Troppò tardi morrai.

Fer. Adesso morirò.

(vuol pigliar la spada alla statua, e Ana-
gilda la toglie essa)

Ana Ferina.

Fer. Anagilda, tu sei
Troppò tardi pietosa a i casi miei.

Gar. Che facesti?

Ana. Che feci, io non lo so!

Fer. Anagilda, la morte - - -

Ana. (E che dirò?)

Altro ferro più vile
Dè troncar quello stame
E alla tua vita rea non sia permesso
Col mio Padre innocente
Aver di morte un'istromento istesso.

(parte con la spada)

Fer. Garzia la morte - - -

Gar. E' stato

D'Anagilda il pensier grato al mio core,
Che in più lunghi martiri
La mia vendetta avrà pompa maggiore.

(parte)

Sce-

- A An. Det er sandt.
 C Gar. Synes du ikke hand har fortient Døden?
 A An. Endog døe?
 F Fer. Ja jeg skal endog døe, uden det skal foraar-
     sage mig Frygt, og det enten du vil, eller ej
 A An. For Kongeriget Navarra
     Døer du alt for sildig.
 F Fer. Nej jeg skal strax døe.
     (vil tage Raarden af Haanden paa
     Billedet, og Anagilda tager den)
 A An. Holdt.
 F Fer. Hvad gør du?
     Anagilda, du er
     Alt for sildig med lidende med mine Ulykker.
 C Gar. Hvad gjorde du?
 A An. Hvad gjorde jeg? Jeg ved det ikke.
 F Fer. Anagilda! Døden . . .
 A An. (Ach hvad skal jeg sige.)
     Et andet gemeen Sværd
     Burde afhugge dette Hoved
     Og det er ikke tilladt dig Ugudelige
     At dødes med det samme Gevæhr
     Gom min uskyldige Fader.
     (gaaer bort med Raarden)
 F Fer. Garzia, Døden . . .
 C Gar. Denne Anagildes Tankemaade
     Befalde mig i mit Hierse.
     Og min Hevn ved at piine ham langsom
     Vil altsaa have større Inseelse.
     (gaaer bort)

Nien-

Scene IX.

Fernando, con Guardie.

Sancio, la morte, ah no!

Sancio, tu armasti
Dèl mio Ferro Anagilda, e vuoi, che sia
La bella Astrea dell' innocenza mia.

Voi, che le mie vicende,

Voi, che i miei tordi udite,

Fuggite, si fuggite:

Qui legge non s'intende,

Qui fedeltà non vè

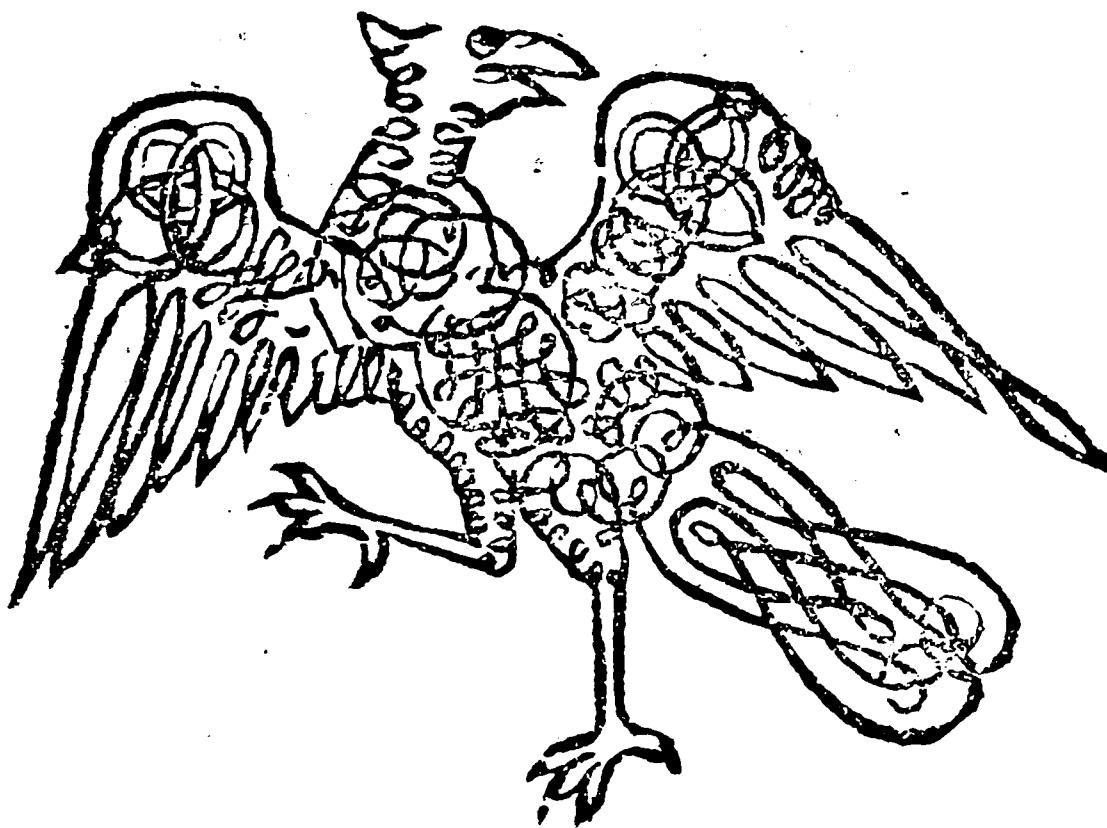
E puoi, Tiranno, e puoi

Senza rossor mirarmi?

Qual fede avrà per voi

Chi non la sèrba a me?

Fine dell' Atto Primo.

Sce-

Niende Scene.

Fernando med Bagt.

Sancio, Døden, ach nej!

Sancio, du bevæbnede

Anagilda med mit Sværd, og vil du at hun
Skal være min Ustværdigheds Forsvarere.

I som hører paa hvad mig er hændet

I som hører paa den Uret man gør mig

Flyver, ja skynder jer herfra

Her vil man ingen Lov viide af,

Og her er ingen Erlighed at finde.

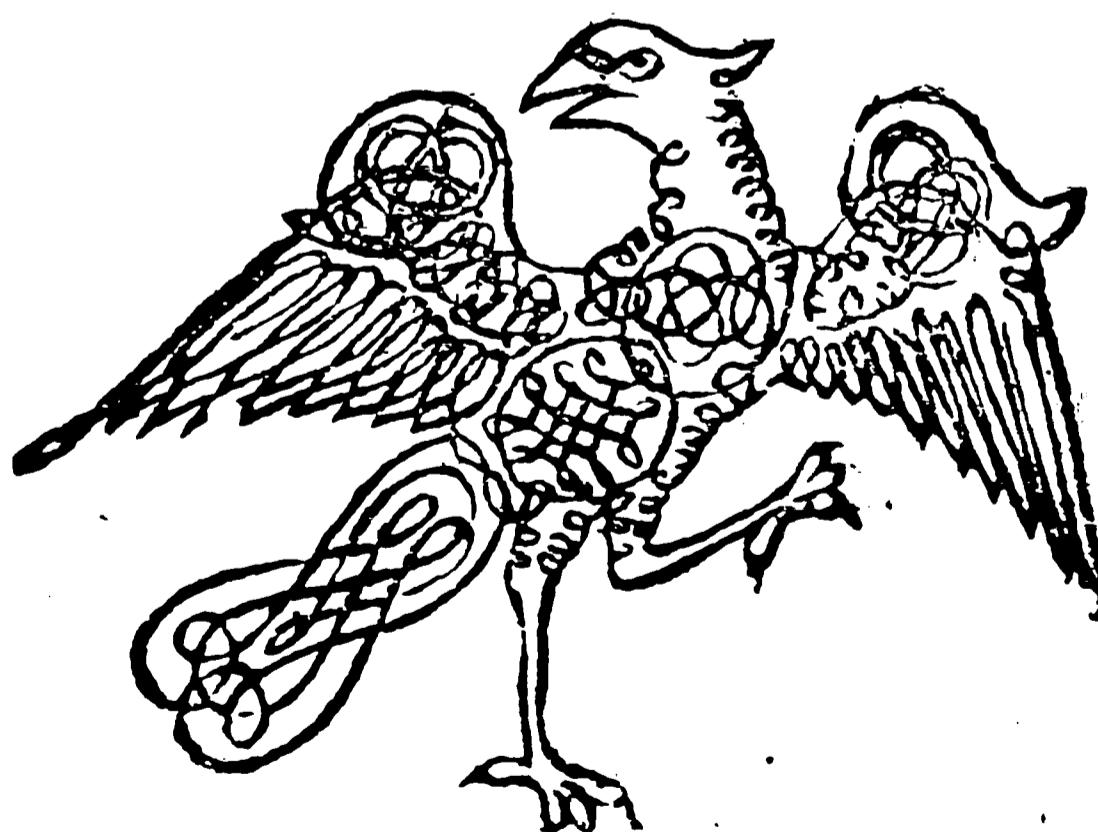
Og kand du vel du allergrummeste

Ansee mig uden at skamme dig?

Og hvad Erlighed kand hand viise jer

Hand som ikke holder Lov med mig.

Ende paa den Første Act.

ATTO SECONDO.

Gabinetto.

Scena Prima.

Anagilda, e Garzia, che discorrono tra loro uscendo fuori.

Ana. Pôtevi un dì per vendicare il Padre
Scuoter contra costui l'armate squadre.

Gar. Dimmi non è costui
Quel Fernando abborrito ?

Ana. In Fernando tradito
Hò pietà di te stesso, e non di lui.
Abborrisco Fernando infino a morte,
E con odio piu forte
Di quello di Garzia ;
Mentre mi duol, che d'una morte cade,
Di cui merta pietade.

Gar. Orsù, serba, Anagilda,
Amor tanto sincero,
Per quando tu farai sposa da vero.

Ana. Chi è Germana a Garzia,
Ben necessario vede
Di mostrar molto pria segni di fede
(parte.)

Scena II.

Garzia. (solo.)

Pur troppo è ver, che d'Anagilda il core

Più

A
N
D
E
N
A
C
T.

Cabinet.

Første Scene.

Anagilda og Garzia som taler sammen i det
de kommer ind.

- A Ana. ~~Tu~~ Funde engang, for at henvne vores Far
ders Død,
Træffe med en bevæbned Magt imod ham.
- G Gar. Men sūg er denne ikke dog
Den forskrækkelige Fernando?
- A Ana. ~~T~~ det Fernando er forrådt
Har jeg Medlidenhed med dig selv, og ikke
med ham;
Jeg har en dødelig Afsky til Fernando,
Og jeg hader ham meere
End Garzia selv;
Men imidlertid gør det mig ondt, at hand
skulde dødes
Af den hand fortiner Medlidenhed af.
- G Gar. Hør Anagilda, giem
Gaa alvorlig en Kærighed
Indtil du virkelig skal være Brud.
- A Ana. Den som er en Søster af Garzia
Synes at det er høyt nødvendig, længe
Førend den Tid at viise Tegn paa sin Op-
rigtighed. (gaaer bort)

Aanden Scene.

Garzia (alleene.)

~~E~~ Det er alt for sandt at Anagildes Hjerte

Più che d'ira, e di sdegno, arde d'amore,
 Già di Fernando il volto
 La colpì, la sedusse;
 Già il nuovo amor l'aletta,
 Ed il Padre si scorda, e la vendetta.

Saria piacer non pena
 La servitù d'amore,
 Quando la sua catena
 Scioglier potesse un core
 Che prigionier sì fa.

Ma quando s'innamora
 Ama, ed amar non crede,
 E se n'avvede
 Allora
 Che sciogliersi non sà.

(parte)

Scena III.

Una Prigione.

Fernando, poi Anagilda. (a parte.)

Fer. **M**ia tradita Castiglia, e pur dovrei
 Impunito lasciar il grand' oltraggio!

Ma gradite sventure
 Se dal destino mio potessi pure
 Ottener, che colei una sol volta
 Dicesse sospirando:
 Infelice Fernando.

Ana. (Infelice Fernando! E pur trovasti
 Qualche pietade in me del tuo destino.)

Fer.

Bænde mere af Kærighed, end af Brede og
Foragt.

Fernandi Hyne har allerede
Kort, og forført hende,
Den nye Kærighed fornøjer hende allerede
Og hun forglemmer baade sin Fader og Hevnen.

Der vilde være Fornøjelse og ikke Uro,

Ved Elskovs Slaverie

Hvis et Hierste, kunde

Løse sine Lænker,

Naar det har bundet sig.

Men naar det forslieber sig

Saa elster det, uden at tænke at elste

Og foruemmer det ey

Før, end naar

Det ey kand løse sig.

(gaaer bort)

Tredie Scene.

Et Fængsel.

Fernando, siden Anagilda affides.

Fer. **D**u mit forraadte Castilia, skulde du vel
Lade en saa stor Boldsomhed blive u-
straffet;

Men dersom jeg kuns i disse mine
Ulykker, kunde opnaae af Skiebnen,
At hun en eeneste gang vilde
Sukkende sige:
Ulyksalige Fernando.

Ana. (Ulyksalige Fernando! du har dog fundet
Noget Medynt hos mig over din Skiebne.)

ATTO II.

Fer. Ma qui appunto vicino
Muove tutta pensosa il vago piè,
(Ah se pensasse a me!)

Ana. (Che han da far con Fernando i pensier miei ?

Cielo, pensaci tu, che giusto sei.)

Fer. Vieni cara Anagilda
A consolar fra queste mie ritorte
Chi vive in braccio a morte.

Ana. (Fuggo l'incontro ; ah no,
Che cos è l'ascoltarlo ?
Dunque l'ascolterò senza mirarlo.)

(Anagilda se li accosta senza mirarlo)

Fer. Anagilda, Anagilda.

Ana. Jo già ti ascolto, parla.

Fer. Almen un sguardo gira
Del bellissimo volto
A questi ceppi miei, che gl' infelici
Non può bene ascoltar, chi non li mira.

Ana. (Ah se un mio sguardo solo
Tanto può consolarlo,
Dunque lo mirerò, ma senza amarlo.)

Fer. Anagilda, uno sguardo.

Ana. Ecco, ti miro.

(lo guarda)

Fer. Ma se nieghi un sospiro
Verso queste mie pene,
Anagilda crudel, non guardi bene.

Ana.

Fer. Men her gaaer hun just
Gondſke Lænke fuld og vanker.
(Ach gid hun tænkte paa mig !)

A Ana. (Hvad har mine Lænker med Fernando at
bestille?)
(Himmel, du som er retfærdig, tænk du paa
ham.)

Fer. Kom allerkjærste Anagilda
At trøste mig i mine Trængsler
Jeg som ey veed hvilket Øyeblik jeg skal døe.

A Ana. (Jeg vil flyve for ey at møde ham; men nej,
Hvad hindrer det jeg anhører ham?
Ulfsoa vil jeg høre ham, uden at see paa ham
(Anagilda nærmer sig til ham
uden at see paa ham)

Fer. Anagilda, Anagilda.

A Ana. Jeg hører dig alt, tael.

Fer. Vend i det ringeste et Øyekast
Af dit allerdevligste Alsyn
Til disse mine Lænker, thi hvem som ey ret
seer paa,
Kand ey heller vel anhøre de Ulyksalige.

A Ana. (Ach hvis et mit Øyekast
Kand trøste ham saa meget,
Saa vil jeg see paa ham, men uden at else
ham.)

Fer. Anagilda, et Øyekast.

A Ana. Jeg seer da paa dig; (seer paa ham)

Fer. Men du suffer ikke engang
Over disse mine Elendigheder.
Haardhierdede Anagilda, du seer ey ret paa
mia.

Ana. Ahi, ché non posso a meno,
Che non esca un sospir da questo seno.

Fer. Già disarmò per me
Quel tuo sospir, la morte mia d'affanni.

Ana. No, Fernando, t'inganno,
Non sospirai perte.

Fer. Ma ben non può d'alcun esser amante
Chi per altrui sospira,
A un infelice avante.

Ana Troppo farei al mio gran Padre infida,
S'io potessi, o Fernando
Scordarmi avanti a te dell'omicida,

Fer. Allor, ch' io sto penando
In così duro Inferno, e piangi il Padre,
Che in Ciel vive immortale
Così bella pietà tu spendi male.
Perchè l'incolpi il mio core,
Quanto più del mio cor fu rea la forte
Dell'incontro fatal del Genitore?
Jo quella salma forte
Con le lacrime mie, freda bagnai.

Ana. Ma tu pianger non sai;

Fer. Mira, che pianger sò.

Ana. Dunque se lo piangesti io t'amerò.
(Chi resister potrebbe

Ad un pianto sì bel! Se non cedesse
Troppo foro il mio cor crudo, e spietato
Deh mi perdonà, o Genitore amoto.

Oh

enA Ana. Ach, jeg kand dog ikke holde mig
- Alt mit Hjerte jo maas ikke engang.

Fer. Nu har du betaget mig
- Med dit Gu^k, ald Bekymring for Osden.

Ana. Ney Fernando, du bedrager dig,
- Jeg sukkede ikke for dig.

Fer. Men den kand ey være forliebt i nogen anden
Som suffer i en Ulyksaligs Nærverelse.

Ana. Jeg var min ædle Fader alt for utroe
Hvis jeg skulde kunde, o! Fernando
Forglemme det Manddrab som du paa ham
har begaet

Fer. Nu, da jeg er beklemt
Af saa haard Angst, da er den Medlidenhed
at begræde
Din Fader som i Himlen lever udødelig,
Gilde anvendt.

Hvorfore har du erklaert mig skyldig
Da Skiebnen mere end mit Hjerte var skyld
- Og det ulykkelige Msde med din Fader?
Jeg veed at jeg med mine Zaarer
Bedroveligen har vædet, hans Osde Legeme.

Ana. Men du veed ey hvad det er at græde;

Fer. Betragt, om jeg ey kand græde.

Ana. Jeg elsker dig da siden du begræder ham;
Hvem kunde imodstaae
En saa bevaegende Graad! dersom jeg kun ej
Havde ladet mit arumme, og haarde Hjerte
alt forineget tilkiende.

O elskelige Fader, jeg beder, forlad mig

Oh Dei, che dolce incanto
 E' d'un bel ciglio il pianto,
 Chi mai, chi può resistere
 Quel barbaro qual' è.

Giurai d'averti a sdegno,
 Ma se ti miro in volto,
 Mi scordo dell' impegno,
 Mi scordo ancor di me.

(parte)

Scene IV.

Fernando poi Garzia.

Fer. Gratzie pietoso amor, più non risento
 Il duro peso delle mie catene
 Se Anagilda il mio bene
 Sente di me pietà: Fiero Garzia
 Fa di me ciò, che vuoi. No non pavento
 Il fiero tuo rigore.
 Se fido mi ama d'Anagilda il core.
 Ma ecco il mio Tiranno; ah ch' io non
 posso
 Odiarlo più, ne più mi sembra in volto
 Orribile, inumano,
 Se penso, ch' è dell' Idol mio Germano

Gar. Prencce, con qual costanza
 Soffri le tue catene?

Fer.

Ach Guder, hvilken sod Henrykelse
Foraarsages ved at see Graaden af sin Kæ-
restes Dyne,
Hvem kunde vel nogen Tid staae imod
Hvem er saa barbarisk.

E
Geg havde svoret at vilde foragte dig,
Men naar jeg seer dit Ansigt
Forglemmer jeg mit Forsæt
Og mig selv med. (gaar bort)

Fierde Scene.

Fernando og siden Garzia.

Fer. Så du medlidende Kærlighed, jeg finder
nu ej meer
Den tunge Vægt, af mine Lænker,
Da Anagilda mi. Skat
Har Medlidenhed med mig : Grumme Gar-
zia,
Giør med mig hvad du vil. Nej, jeg frugter
ikke
Din gruelige Haardhed,
Maar Anagildes Hierte elsker mig oprigtig.
Men see der er min Tyran, ach jeg kand ikke
hade
Ham længere, og hans Uasyn forekommer
mig ikke
Meere, saa forfærdelig, og umenniskeligt
Maar jeg tænker at hand er Broder til den
jeg tilbeder.

Gar. Prins, jeg synes du bær med stor Kærlighed
Dine Lænker ? Fer.

Fer. Il loro peso

Divenuto è leggier piu, che non credi.

Gar. Perchè?

Fer. Dirlo non posso.

Gar. Se tu speri fuggir, lo speri invano.

Fer. Mal conosci, Garzia,

Il mio cor, la mia mente, i desir miei,
S'io potessi fuggir, non fuggirei.

Tu non mi vedi

Nel seno il core

Opresso il credi

Da vil timore

Ma un altro affetto

Celando va.

Le tue catene

Più non risento,

Non soffro pene

Dolor non sento

Ne in te condanno

La crudelta.

(parte)

Scena V.

Garzia poi *Elvira*.

Gar. Il suo dir' non intendo.

I L'arcana vi sarà ma nol comprendo.

Elv. (Ecco il nostro nemico. Il mio Sembiante
Da quest' ombre coperto, a lui mi cela.)

Gar. (E quale occulto affetto

Chiu-

.steer. Deres Tyngde
Er bleven lætttere end du troer.

.isfar. Hvorfor?

.roer. Det fand jeg ikke sige.

.isfar. Hvis du tænker at undvige, så tænker du
syd.

.roer. Garzia, du fiender ev ret,
Mit Hierte, Sind eller Forlangende,
Hvis jeg kunde flye, saa vilde jeg ikke.

Du seer ev hvad

Hierte der er i mit Bryst

Du troer det er beflemt

Af nedrig Frygt,

Men det har et andet Sinds Bevægelse

Som det holder skjult.

Dine Lænker du har lagt paa mig

Finder jeg ikke meere til

En heller til Gerg

Eller Emerte

Og ikke heller fordømmer jeg

Din Grumhed. (gaaer bort)

Femte Scene.

Garzia siden Elvira.

.isGar. Jeg forstaaer ev hvad han vil siige,
Der maa være en Hemmelighed i, men
jeg begriber det ev.

.vIElv. (Der er vores Fiende, min Gestalt
Gior mig ukiendelig for ham, paa dette mor-
ke Stæd.)

.isGar. (Hvad for en hemmelig Gang
Maa

Chiude Fernando in petto?)

Elv. So, che quivi non lungi
Imprigionato il mio German s' cela;
O libero lo rende l'amor mio,
O morò seco anch' io.)

Gar. (Che vuol costui.) E come tanto lice
A temerario moro
Nel mio Parco real?

Elv. (O Re felice!)

Gar. (O Re felice!) Olà, dimi, chi sei?

Elv. Ad altri, che al regnante
Rivelar non poss' io gl'arcani miei.

Gar. Quello appunto son' io.

Elv. A te minchino,
Felice apportator di gran destino.
Anabuzzo il gran Mago
Fin da lidi Africani
Suo discepolo, e servo, a te m'invia.
Sa, che in Tudela, e in questo Parco ap-
punto,
Trovassi un gran Tesoro
Dove che il sole a certo segno giunto
Coll' umbra ferirà d'un Vecchio Alloro o-

Gar. Non più. Trovi Anabuzzo
Fede altrove a suoi detti, e in altro Regno or
Cerchi i Tesori.

Elv. Hai la mia vita, o Sire
Della mia fede in pugno

Maa Fernando have i Sinde?)

.vIElv. (Jeg veed at ikke langt hersra skal
Findest min Broder Fængslet.

Gid min omme Kærighed, maatte støffe
ham frie,

Eller gid jeg maatte døe med ham.)

.ieðGar. (Hvad mon denne vil, og hvorledes tor den-
ne dumdristige Mohr

Komme ind i min Kongelige Have

.vIElv. (O! lyksalige Konge!)

.ieðGar. (O! lyksalige Konge?) Hør du, siig hvem
er du?

.vIElv. For andre end, Kongen selv
Kand jeg ikke aabenbare mine Hemmeli-
heder.

.ieðGar. Jeg er just ham selv.

.vIElv. Jeg falder ned for dig, som den der
Eilfører dig Skiebnens store Gavmildhed
Annabuzzo den store Troldmand
Skifffer mig som hans Discipel og Tiener
Fra de Africianiske Hævbreder til dig, hand
Veed, at i Tudela, og just i denue Have,
Findest et stort Liggendefæe
Paa et Sted, hvor Solen med Skuggen af
Et gammelt Laurbær-Træ henviiser hvor det er

.ieðGar. Holdt op. Anabuzzo maa see til
Om man vil troe ham andensteds, og søge
Liggendefæe i andre Riiger.

.vIElv. Du har mit Liv, allernaadigste Konge
Gå Pandt paa min Kærlighed

Se non trovo il Tesoro, io vuò morire. .5

Gar. Così pronta felice
Hai la nostra favella.

Elv. Fù la mia genitrice
Spagnuola.

Gar. (E forse bella.)
Ma pur se Moro sei, saprai mentire.

Elv. Se non trovo il Tesoro io vuò morire. .5

Gar. (M'offeri la sua vita, ed ha nel volto
Non sò, che di sincero.)

Elv. (Del German prigioniero
Facil mi sembra il varco.)

Gar. Or dimmi, quanto, e quale
Sia il Tessoro racciuso?

Elv. Un Regno vale.

Gar. Fia difficil l'impressa?

Elv. Ha una Furia d'Averno in sua difesa.

Gar. Temerario pensiero!
Con le Furie d'averno,
Folle, pugnar vorrai?

Elv. Nel Cielo io spero.

Gar. Averti, se m'inganni
Jo ti sapro punire

Elv. Se non trovo il Tesoro, io vò morire. .5
Sombra dell'anima
Tutto il timor
Più non ti palpiti

Hvis jeg ikke finder denne Skat vil jeg døe.

ix^o Gar. Kand du allerede saa godt
Bores Spreg.

vii^o Elv. Ja min Moder
Var Spank.

ix^o Gar. (Og maaske smuk.)
Men omstient du er en Mohr, funde de dog
lybe.

vii^o Elv. Hvis jeg en finder Skatten, vil jeg døe.

ix^o Gar. (Hend tilbyder mig sit Liv, og har i sine
Lader,
Som jeg synes, noget alvorligt.

vii^o Elv. (Min fangne Broders
Flugt synes at være læt for mig at tilveje=
bringe.)

ix^o Gar. Hør, siig mig, hvor stor, og hvorledes
Dette Liggendefæ er forbaret?

vii^o Elv. Det er et Kongerige værd.

ix^o Gar. Er det vanskelig at faae?

vii^o Elv. En Helbedes Furie har det i Forvaring.

ix^o Gar. Hvilken daarlig Tanke!
Bilde du affindige slaaes
Med et Furie af Helvede?

vii^o Elv. Jeg forlader mig paa Himmelens.

ix^o Gar. Tag dig i agt, hvis du bedrager mig
Skal jeg lade dig straffe.

vii^o Elv. Hvis jeg en finder Skatten, vil jeg døe.
Bortjag af dit Sind

Ald Frugt

Lad dit Hjerte

Dubbioso il cor
 Riposa, e credimi
 Ch' io son fedel.
Se al mio Regnante
 Se al dover mio
 Per un istante
 Mancar poss'io
 Con me si vendichi
 Degnato il cicl.

(parte)

Scene VI.

Garzia. (solo.)

Gar. Quanta fede in quei detti!
 Ma tempo opportuno è ch'or io o
 men vada
 Di vendetta a cercar fieri Stumenti,
 Che per l'empio Fernando apprestar feci,
 Temo d'Anagilda l'amore,
 Temo l'ombra del Padre, è il suo fu-
 rore.

(parte)

Scena VII.

Cabinetto.

Anagilda. (sola)

Anagilda infelice, e che farai
 Manca l'esca al gran foco, or che la
 vita
 Di Fernando già manca:
 Anima ardita! il suo scampa si tenti;

Vor-

Ej tvile
Glaae dig til Roe, og troe
At jeg er oprigtig.

Dersom jeg for min Konge
G det jeg giver mig ud for,
G ringeste Maader
Gkulde feyle,
Gaa lad Himlen paa mig
Med rette hevne sig. (gaer bort)

Giette Scene.

Garzia (alleene.)

Gar. Hvilen stor Ærlighed er der i disse Ord!
Men nu er det heleylig Eiid at jeg jaer
At lade opføge de allergruelige Niedskaber
til at hevne
Mig, og som jeg har ladet tillave for den u-
gudelige Fernando
Jeg frugter Anagildes Kærighed;
Jeg frygter min Faders Flygge, og hans
Drede. - (gaer bort)

Ghvende Scene.

Cabinet.

Anagilda. (alleene)

Ulyksalige Anagilda, og hvad vil du giore,
Der flettes Øde for Glden, nu da Fernando
Flettes Livet;
Friß Moed! Der maa forsøges paa at lade ham
flygte. D 2 Qii

Vorrai tradir Garzia?
 E come il Ciel concede
 Cominciar dal tradire opre di fede?
 Ma il German non è giusto,
 E il ciel noi strinse,
 Alla Giustizia più, che al sangue nostro.
 Sì, lo scampo si tenti
 Del mio caro Fernando.
 Caro, ahime! è chi m'uccise il genitore?
 Dite, quali di voi son più eloquenti
 Ferite del mio Padre, o del mio core?

*(prende dal Tavolino la spada di
 Fernando tolta alla statua)*

Te stringo o ferro illustre, o ferro, ahi
 quanto

Illustre a danni miei! Te dunque stringo,
 A portar libertade al tuo Signore,
 Ti darà maggior vanto
 Qualche impresa fedel di questo core.

Quando il mar biancheggia, e freme

Quando il ciel lampeggia, e tuona

Il Nocchier che s'abbandona

Va Sicuro a naufragar.

Tutte l'onde son funeste

A chi manca ardire, e sperare,

E si vincon le tempeste

Col saperle tollerar.

(parte)

Sce-

Vil du vel forraade Garzia?
 Og hvorledes tillader Himmelnen
 At begynnde paa at forraade Oprigtighed?
 Men min Broder er en retfærdig,
 Og Himmel har forbundet os
 Meere til Retfærdighed, end til vores Blod.
 Jo, jeg vil forsøge at hælpe ham til at flye.
 Min Kære Fernando.
 Kære! ach hvad siger jeg! ham som har dræbt
 min Fader?

Siiig, hvem er meest veltalende, enten
 Min Faders dødelige Saar, eller mit Hjerte?
 (tager den Kaarde som hør Fernando til,
 som hun tog fra Billedet)

Jeg forbinder dig, du blanke Sværd; o Sværd,
 hvor har du ey
 Vær alt for blank til min Ulykke! dig forbinder
 jeg

Til at forskaffe din Evere Frihed,
 Erobringen af dette Hjerte, vil
 Give dig en storre Anseelse.

Maar Havet skummer og bruser
 Maar Himmel lyner og tordner,
 Den Skipper som da overgiver sig
 Maae vist lide skibbrud.

Enhver Bølge truer med Undergang
 Dem, som da taber Moed og Haab,
 Men Stormen overvindes
 Ved at vide at holde ud med den.

(gaaer bort)

Scena VIII.

Prigione.

Fernando. (solo)

Questi ceppi erudeli, e quest' orrore
 Non ma arrecca timore, or che il mio
 bene
 Golla speranza a consolarmi viene.
 Folle a Che penso? E quai contenti io fingo,
 Quai speranze dipingo alla mia sorte?
 Son fantasmi d'amore in seno a morte
 Elvira, tu, dirai - - -

(*E' gettata una spada dal balcone, e si sente una voce, che dice:*)

*Elv. Combatti, e spera.**Fer. Che rimiro? Che sento? E chi m'in-
via**Quella spada, e perchè?**Ch'io combatta, e con chi? Ch'io spe-
ri, e che?**Fors' Anagilda mia
Al mio scampo si accinge.**Ma quale a questo acciaro
Foglio avvolto rimiro?*

(*toglie una Carta legata alla spada*)
Leggerò. Foglio caro - - -

Mà

Oftende Scene.

Fængsel.

Fernando. (alleene)

Disse grumne Lænker, og dette forsfrækkelige sted
Oppækker en Frygt hos mig, nu da min Al-
lerkæreste

Kommer at træste mig med Forhaabning.

Afsindige hvad tænker jeg? og hvad Fornøjelser
indbilder

Jeg mig, hvilket Haab om min Gliebne afmaler
jeg mig?

Det er Kærligheds Forbindelser i Hiertet, til
Døden,

Elvira, du skulde sige . . .
(Der bliver kastet en Kaarde paa Gulvet
og der høres en Kost som siger)

Elv. Strid og Haab.

Fer. Hvad seer jeg igien? hvad hører jeg? og
hvem flyver mig

Denne Kaarde, og hvorför?

At jeg skal stride, og med hvem? at jeg skal
haabe, og hvad?

Maaskee min Anagilda

Gior sig Umage for min Flugt?

Men hvad for et Brev er dette

Som hænger ved denne Kaarde?

(tager et Blad Papir som er bundet
ved Kaarden)

Jeg vil læse det. Ricere Brev . . .

Mà nò, celar conviene
 (mentre vuol aprir il foglio sente
 aprir la stanza)

Per ora il foglio; un risoluto armato:
 Oh Dio, con nudo acciaro a me nè
 viene!

Combatti, e spera! ecco il nemico appunto

Scene IX.

Anagilda con ferro nudo mascherata, e travestita, e il sudetto che gli tira un colpo
 mano, dicendo:

Fer. A te.

Ana. Fermati ingrato!

Fer. Che sento? È chi mà tolta
 La foīza al braccio - - - chi sei?

Ana. Se non lo sai,

Da questo sangue mio ben lo vedrai,
 Perchè tu ne spargesti un altra volta.

Ah Fernando inumano!

Dunque non t' è gradita

Ne libertà, ne fè, se quella mano,

Che n' è ministra a te, quella hai fe-
 ferita?

Fer. Ah ferro, ah mano, ah core, ah sangue,
 ah pianto,

Ah ingrata libertà, se costi tanto!

Fedelissima amante,

E tu destra crudel, che tanto errasti

Col

Men nev, jeg maa skule det.

(i det hand vil oplukke Grevet høster hand

Døren oplukkes paa Fængselet)

Før nærværende Tid ; En dristig, bevæbnet
Ach Gud ; Kommer til mig, med Kaarden i
Haanden :

Strid og Haab ! der er just Fienden.

Riende Scene.

anA Anagilda med blot Kaarde i Haanden, med Mås
læ, og forklædt, og Fernando som giver
hende et Stod paa Haanden,
sigende :

19 Fer. Kom her du.

20 A Ana. Holdt inde utaknemmelige

19 Fer. Hvad hører jeg ? Og hvad har betaget mig
Min Styrke i Armen . . . Hvem er du ?

20 A Ana. Hvis du ey veed det, saa
Kand du af dette mit Blod see det ;
Efterdi du har tilforn udgydet det.
Ach umenniskelige Fernando !

Du bryder dig altsaa

Hverken om Frihed, eller Oprigtighed, efterdi
Du har saaret den Haand, som giør vel imod
dig ?

20 Fer. Ach Kaarde, ach Haand, ach Hierde, ach
Blod, ach Graad,

Ach utaknemmelige Frihed, da du foster saa
meget !

Alleroprigtigste Elferinde !

Og du Haand som saaledes har forgrebet
dig.

Col ferro istesso emenderai l'errore,
Quando a punirlo il mio dolor non basti.

Ana. Taci, che reo non fosti, io ben m'avo
vedo

E al pianto tuo, più che al mio sangue si
credo

Sù partiamo, che molto
Può costare ogni induggio a i casi tuoi.
Partiam.

Fer. Perchè mi vuoi
Allor, ch'io son più reo, da lacci sciolto?

Ana. Partiam, Fernando, e della vita mia
Abbi timor, se della tua n'hà pocco.

Il barbaro Garzia
Parmi, ahimè di sentirlo in questo loco o
Uccider mi saprebbe: ah senti è desso.

Fer. Se la morte è perte, fuggiamo adesso.

Fer. Se fedel cor inio tu sei
Non bagnar di pianto il ciglio;
Si fa grave il mio periglio,
Se ti sforza a lagrimar.

Ana. Se il mio ben, cor mio, tu sei,
Se il mio cor vive in quel ciglio;
Come vuoi, che l' tuo periglio o
Non mi sforzi a lagrimar?

(*Fernando, Anagilda a. 2.*) (..

Di due cori innamorati

Ser. 1

Jeg vil med samme Kaarde rette Forseelsen
 Hvis min hiertelige Fortrydelse ej er nok
 Dertil.

Ana. Tie stille, jeg seer nok nu, at du var uskyldig,
 Og jeg troer meere din Graad, end mit Blod.
 Lad os gaae hersra, thi at bie længere
 Noget Øyeblik, kand koste meget, i disse dine
 Omstændigheder; lad os gaae.

Fer. Hvi vil du, at jeg nu,
 Da jeg er meere strafværdig, skal løses af
 mine Lænker?

Ana. Lad os gaae, og du Fernando hav Omsorg
 For mit Liv, thi du har funs liden for dig selv
 Den forskrækkelige Garzia,
 Cynes mig, ach vee mig! at høré ham paa
 dette Sted,

Hand slog mig vist ihiel: ach hør det er ham.

Fer. Hvis du frygter for at døe, saa lad os flyve.

Fer. Efterdi du mit hiente er mig tro
 Gaa væde ikke dine Øyne med Graad;
 Derved giør du mig min Fare større,
 Hvis du saa heftig græder.

Ana. Efterdi du er min Skat, og mit hiente,
 Og efterdi mit hiente lever ved dig;
 Hvorledes vil du da, at den Fare du er
 udi

Gåle skulde konime mig til at græde?

(Fernando og Anagilda begge T.o.)

Du Gud for Kiærighed! vedligehold
 Ebæl.

Serba, Amore, i lacci amanti,
 Nè soffrir ch' entri lo sdegno
 Il tuo regno
 A disturbarti.

Fine del Secondo Atto.

ATTO TERZO.

Scena Prima.

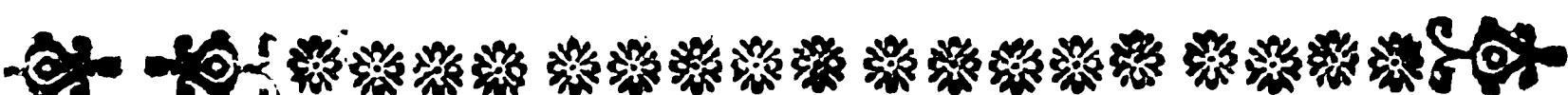
Elvira incatenata, e Guardie.

Oh Dio che farà mai!
 Disserate trovai
 Del carcere le porte, senza Fernando.
 Forse armato del brando
 Ha tentato lo scampo, e forse è morto?
 L'empio Garzia mi crede
 Perche in spoglia virile, è sconosciuta
 Autor della sua fuga;
 E fra frette catene, e fra ritorte
 Forse in breve farò condotta a morte.
 Misera me d'un Tiran prigioniera,
 Senza German, senza conforto, oh Dio!
 Non avrà alcun pietade al dolor mio!
 Ecco il Tiran, anima forte! ardire!

Sce-

Evende forelſede Hierters kærlige forbindelse,
 Og tillad ikke Alvin
 Alt forstyrre
 Dit Rige.

Ende paa den Anden Act.

Erste ACT. Første Scene.

Elvira i Lænker og Vagt.

Woh! Gud! Hvad mon der blive af!
 Jeg fandt Fængslets
 Ørre oplukte, og ikke Fernando der.
 Maaskee hand bevæbned med det Sværd jeg gav
 ham, har forsøgt at flyve, og maaskee hand er død
 Den uguadelige Garzia troer mig
 Fordi jeg i Mands-klæder er ukiendelig,
 Og hand veed ey jeg er Aarsag til hans Undvigelse,
 Og maaskee jeg og iinden fort Ejd, bliver i
 Disse Lænker og Piinsler henført at døe.
 Ach mig Elendige! som er et saa grumt Mennis
 Kæs Fange
 Uden Broder, uden Hjelp, o Gud!
 Hand vil aldrig have ringeste Medlidenhed med
 min Sorg!
 Der er Tyrannen; frijt Moed! dristig!

Scena II.

Garzia, e Elvira.

Elv. Fellow, era Fernando

Quel Tesoro, o crudel, che qui io
perdei.

E tu la furia sei

Che nefasti Custode, e me l'hai tolto.
Barbaro io son Elvira.

(si scopre)

Gar. (Oh Dio, che ascolto!)

Elv. Io sono Elvira, e l'altro mio Tesoro,
Per cui salvare imploro
L'istessa tua fierezza,
E'il pregio d'onestate.

Gar. (E di bellezza.)

Togliete, olà quei lacci. Elvira avrai
(li cavano le catene)

Per Carcere la Reggia, e d'Anagilda
La compagna farai.

(parte)

Scena III.

Elvira. (solo.)

Oh Dio, se a me comprasti

Si dura servitù, quasi direi,

Mia costante onestà, crudel tu sei.

Ma purchè salvo sia,

Il Germano Fernando

Ogni affanno 'm' è gioja anco penando.

In den Scene.

Elvira og Garzia.

- E Elv. Gorrædere; Fernando var den
G Skat, du Grueligste, som jeg har misted
her,
Og du er den Furie, som
Habde ham i Forvaring, og som har taget
ham fra mig,
Harbar jeg er Elvira. (aabnenbarer sig)
- G Gar. (O Gud, hvad hører jeg!)
- E Elv. Jeg er Elvira, og den min Skat
For hvilken at frelse, jeg saa høyt tilbedes
Dig midt i din Grumhed endog,
Er Verligheden selv.
- G Gar. (Hun er deylig.)
Hør der, tag disse Lænker bort. - Elvira skal
have (De tager Lænkerne af hende)
G Steden for Fængsel mit Slot, og
Du skal blive Anagildes lige. (gaaer bort)

Tredie Scene.

Elvira. (alleene)

- 3 O Gud, hvis du har tilkiøbt mig
Et saa haardt Slaverie, da vilde jeg næsten
sige
At min bestandige Oprigtighed, var grum
Men dog naar kun min Broder
Fernando kand frelses
Da er ald Fortred min Glæde endog midt i Be-
drøvelse.

Se il ciel mi divide
 Dal caro german
 Perche non m'uccide
 Pietoso il martir.

Divisa un momento
 Dal dolce tesoro
 Non vivo, non moro,
 Ma provo il tormento
 D'un viver penoso,
 D'un lungo martir.

(parte)

Scène IV.

Anagilda ferita la mano, e Fernando ancora incatenato.

Ana. Quanto è grave al mio cor quel dura laccio,

Che al fuggitivo tuo già stanco piede,
 E alle speranze mie serve d'impaccio.

Qui non si vede Albergo, ne Pastore
 Da cui si spera industriosa aita.

Fer. Quanto ingiuste Anagilda

Sono le tue querele

Per questa, e non per quella io son crudel.

Ana. Fernando, non temer, che lieve assai
 E la mia piaga; e questa destra mia,
 Che per pugno di fè ti destinai
 Al grande officio suo non è impedita
 Per darti giusto aita
 Ma dimmi; non sapesti

Hvis Himmelnen adskiller mig
 Fra min kære Broder
 Hvi er mine Liidelsjer
 Da ey saa medliidende, at dræbe mig, eg.
 Maar jeg et Døeblik er skildt fra
 Min kære Broder
 Da veed jeg hverken jeg er levende eller død,
 Men finder i den Tid til intet andet
 End et bekymringsfuld Liv
 Og Smerte uden Ende. (gaaer bort)

Fierde Scene.

A Anagilda med den ene Haand blessered, og Fernando endnu i Lænker.

A Ana. Hvor tungt er det ikke for mig, at see de
 Lænker,
 Som, saavel for din Flugt,
 Som for mit Haab foraarsager forhindring.
 Her seer man hverken Herberge eller Hyrder,
 Som man kunde vente Hjelp af.

F Fer. Hvor ubetænksom Anagilda
 Er din Klage
 Jeg sørger ikke over dette, men over dette.

A Ana. Frygt ikke, Fernando, thi denne min Bunde
 Er en af Betydenhed, og min Haand
 Som jeg har foresat mig at give dig til Tegn
 paa min Kærighed
 Er en derved forhiudret i sit Foretagende
 Med billigen at hjelpe dig.
 Men siig mig: Bidste du ikke

Da chi di poi quest' altra spada avesti?

Fer. Tutto ti dissi; e già, che m'è permesso
Dal luogo più sicuro

Quel foglio, ch' all' acciaro

Avvolto cadde, io voglio aprire adesso.

Ana. Jo leggerlo vorrei.

Fer. Come ti piace.

Or dimmi, cara e chi?

(*Anagilda legge*)

Ana. Chi ti scrive è mendace.

Fer. Anagilda, mi sgrida?

Ana. Si dice pur così.

Quella che d'Anagilda è a te più fida,

Dimmi dov' è costei?

Fer. Ah che farà.

Ana. Che la mia fè vuol imparar da lei
Qualche cosa di più, s'ella lo sà.

(*legge*)

"Caro Fernando mio

"Oggi ti salvo, o ch'io

"Vò restat prigioniera.

"Eccoti il ferro; Amico, il fato arrida

"A questa impresa mia; combatti, e
spera!

"Quella, che d'Anagilda è a te più fida

Vanne, sì vanne ingrato

A costei, chè ti sciolga

Il piede incatenato.

(*wuol partire*)

Fer.

Fra hvem du sif den anden Raarde?

Fer. Jeg har sagt dig det altsamten; eg efterdi jeg
Er sikker paa dette Sted,
Vil jeg oplukke det Brev nu,
Som hængte bundet ved Raarden.

Ana. Jeg vilde nok læse det

Fer. Eigesom dig behager.

Men siig mig Ullerkiæreste, hvem er det?

(Anagilda læser)

Ana. Den der skriver dig her til, hvor.

Fer. Anagilda taler mig saaledes til?

Ana. Jeg spørger fun.

Den, som er dig meere tro end Anagilda
Siig mig det: Hvor er hun?

Fer. Ach hvad skal det være

Ana. Thi min optrightige Kiærighed vil lære af
hende

Noget meere, hvis hun selv veed det.

(læser)

"Min Kiære Fernando

"Dag frier jeg dig ud, eller jeg

"Kommer i Fængsel.

"Der er et Sverd, den medlidende Skib-
ne hielper.

"Mig i mit Foretagende, Strid og Haab!

"Dette skriver den der er dig oprigtigere
end Anagilda.

Gaae, ja, gaae Utaknemmelige

Til hende, at hun kand løse

Dig af dine Lænker. (vil gaae)

Fer. Senti, lassiami dire.

Ana. Rendimi ciò, ch' è mio. Voglio partire,

Al tuo affetto donai

Del morto Genitore - - -

Fer. Ma se - - -

Ava. Ma se render a me non puoi
Rosor, Padre, German, Patria tradita;
Fernando aspetta, e qui lo scrivi poi
A tanta dote aggiunto ancor la vita.

(parte furiosa, e li getta il foglio)(oi)

Fer. Ferma, ascolta; Che miro! Elvira scrisse,
Ascolta, ah fosse per un poco, Oh Dio,(oi)
Quel tuo più tra catene, e non il mio..(oi)

Mi sento il cor trastuggere,

Presso a morir son io,

E pur non posso oh Dio

Seguir l'amato ben.

Non sò dove mi volgere

Indarno i numi invoco

E il duolo a poco a poco

Mi svelle il cor dal sen.

(parte)

Sce--s

- Fer. Hør, lad mig tale.
- Ana. Giv mig det som er mit. Jeg vil gaae,
Jeg har af Kærlighed til dig.
Forglemst min Fader du har dræbt . . .
- Fer. Men naar . . .
- Ana. Men naar du ej kand erstatte mig
Den Skam, at have forraadet, min Fader,
Broder og Fædreneland
Bie endnu lidt Fernando, og see til om
hun og
Til ald den Medgift hun lover, vil unders
kribe
Livet, som jeg har viist dig.
(gaaer vred bort, og kaster Brevet til ham)
- Fer. Bie, hor; hvad seer jeg! Elvira har skre
vet det
Hør; ach gid at din Goed for dette lidet Øje
blik
Var i Kæder og ikke min, at du maatte ej
saaledes løbe bort.
Jeg findes at mit Hjerte igennemstikkes,
Jeg er nær ved Døden,
O Gud! jeg kand dog ikke
Folge min høyst-elskede Skat.
Jeg veed ej hvor jeg skal vende mig hen
Jeg anraaber Guderne forgivæves
Og min Sorg begynder ligesom lidt
Efter lidt at rive mit Hjerte i tu.
(gaaer bort)

ATTO III.

Scena V.

Garzia poi Elvira.

Gar. Germana infida ! un sospir di Fernan-
do - - -

Elv. Già cortese Tiranno è alfin Garzia,
S'entro la Reggia sua pianger concede.

Gar Ancor ben più cortese or mi vedrai,
Deh fenti, Elvira ?
Aciò, che il Ciel destina
Non resista il tuo core :
Scordati pur di me, farai Regina.

Elv. Se conforme il costume hai preparato
Per faci d'Imeneo quelle di morte.
Temerario ; e dovrei farti secondo
Il Soglio di Navarra ? Elvira dunque
E' nata a popolar di mostri il Mondo ?

Gar. Orsù fente, e risolvi,
Pochi momenti a tuoi consigli io dono.
O un infame supplicio , o un Regio
Trono.

Tu mi disprezzi ingrata
Tu desti il mio furore
Ma temi il mio rigore
Ma non sei sciolta ancor
Sento, che parli altera.
Ma se tu non paventi,

Sexte Scene.

Garzia siden Elvira.

Gar. Utro Gøster! et eeneste Gul af Fernando?

Elv. Garzia er endelig en behagelig Tyran,
Så det at hand tillader dog i det ringeste at
græde i hans Slot.Gar. Du vil endnu see mig meer omgiængelig
Sæg beder hør min frære Elvira,
Lad ev dit Hjerte staae imod det,
Som Himlen består.
Forglem det forbgangne hvad jeg har gjort
dig, du skal blive Dronning.Elv. Men hvis du efter Sædvane har
Så Stæden for Formæhling tillabet Døden?
Dumdristige! Skulde jeg føde Irvinger
Til Thronen i Navarra? er Elvira da
Fod til, at besætte Verden med Vandkab-
ninger?Gar. Hør da, og betenk dig,
Sæg giver dig faae Øyeblink at raadsøre dig
med dig selv.
Enten du vil udvælge en skammelig Død,
eller en Kongelig Throne.Du foragter mig Utaknemmelige
Og ophidser mig
Men du maa frygte min Brede,
Du er endnu ev paa frie Foed.Sæg hører du taler fræk
Men dersom du ev frygter endnu

A vista dei tormenti,
Si cangierà quel cor.

Scene VI.

Elvira. (sola)

Innocenza, pietà, constanza, amore
Configliate il mio core ;
Ma per salvar tant' innocenti almeno,
Cui barbara catena
Stringi per mia Cagione il fido piede,
E che mai vi poss' io spender di meno ,
Che accettar uno scettro, e amar la vita.

(parte)

Scena VII.

Anagilda e Fernando.

Ana. Quel Pastor, che ti sciolse, e che ha narrato
A noi, d'Elvira tua, d'Elvira mia,
La certa prigionia
Quasi tutto ha turbato
Il piacer, che trovai,
Or ch'innocente, e fido io ti trovai.

Fer. Forse Elvira a quest' ora
Del tuo crudo Germano

Ana. Eh spera ancora

Sap-

Da, ved at see dine dig bestemte
Vil dit Hjerte no^t forandre sig.

Giette Scene.

Elvira. (alleene)

U Usyldighed, Medlidenhed, Bestandighed og
Kierlighed,
Giver mit Hjerte Raad;
Men i det ringeste, for at frelse saa mange Usyldige

E om for min syld er
J Lænker, for deres Werlighed
Hvad kand de vel koste mig ringere
End at jeg tager imod et Scepter, og el^ster Livet.
(gaaer bort)

Ghvennde Scene.

Anagilda og Fernando.

Ana. Den Hvirde som løste dig, og som fortalte
Os, at den dig og mig saa nære Elvira
Vist var i Fængsel,
Har næsten aldeles forurseligt
Den Glæde jeg havde over
At finde at du var usyldig og oprigtig.

Fer. Maaske at Elvira nu
Af din grumme Broder = = =

Ana. Nej du maa haabe endnu

Sappi: Che antica legge, e giusta,
 E da i Re di Navarra ancor giurata,
Che Nobile Donzella
A morir condannata,
Possa trovar ragione
Nel ferro, e nella sorte.
Di Guerriero Campione;

Fer. Or dunque mi preparo
 Per Elvira al cimento.

Ana. Jo tel consento
 Ma anch' io ti seguirò
 Col nome di Scudiero.

Fer. O questo no.
 Or che tu sei mia sposa
 Ti vuò men generosa;
 Or qui m'attendi. Addio.

(*parte solecito*)

Ana. Ti vuò seguir fedele
 Idolo mio.

E' dolce diletto
 D'un' alma, che amante
 Seguire constante
 Il caro suo ben.
 Deh caro se m' ami
 Seguirti concedi.
 Qual core tu vedi,
Ch'io chiudo nel sen.

Sce-

Og viide: at den gamle retfærdige Lov
Er endnu handthæved af Kongerne i Nas-
varra,

Alt et adeligt Fruentimmer
Som er fordømt til Døden
Kand saae Ret og Forsvar
Med Sværd, naar Skiebnen vil,
Og naar en Krigshelt tilbyder sig at møde og
slæbes for hende;

Fer. Da vil jeg tillave mig
Til at stride for Elvira.

Ana. Jeg samtykker det gierne,
Men jeg vil folge med dig
Under Navn af Baabendragere.

Fer. Nej aldeeles ikke.
Thi nu du er min Brud
Vil jeg nok at du er lidt mindre saa vovelig
høymodig.
Du kand bie mig her. Farvel.

(gaaer hastig bort)

Ana. Jeg vil med mit oprigtige Hjerte,
Følge dig; som jeg tilbeder.
Det er en sør Fornsynelse
For en forelsked Sjæl
At følge bestandig
Sin Allerkæreste Skat.

Gea beder dig Allerkæreste hvis du
Elsker mig, saa tillad mig
Alt jeg folger med dig, du seer hvad
Hjerte jeg har til dig.

Scena VIII.

Sala Reggia.

Elvira.

Risposi disperata,
 Chè farò del Tiranno.
 Fedè e constanze mia, voi che parlaste
 Alla mente agitata,
 Affistite al pensier, che le dettaste.
 Ma eccolo appunto.

Scena IX.

*Garzia, e sudetta.**Gar.* Elvira,*Eiv.* Mio Signoro.*Gar.* Mia Reina.*Elv.* Mio Re.*Gar.* Ah' se non fosse, Elvira, il tuo timore
 Che dicesse così, felice me!*Elv.* Allor, ch'io destinai

D'esser Sposa a Garzia già non mi mosse
 Che il fatal colpo di Fernando morto,
 Che persuase alfin il cor dolente
 Di trovar in Garzia qualche conforto.

Gar.

Ottende Scene.

Kongelig Sahl.

Elvira.

Seg har svaret dumdriftig
 Hvad skal jeg gjøre med denne Tyran.
 Du min Oprigtighed og du Beslindighed, som
 talte
 Til mit oprørte Sind
 Kom mine Tanfer til hielp, i det jeg nu skal sige
 Men der kommer hand just.

Niende Scene.

Garzia og forrige.

Gar. Elvira.

Elv. Min Herre.

Gar. Min Dronning.

Elv. Min Konge.

Gar. Ach hvis det var ev din Banghed, Elvira
 Som talte saaledes, da var jeg lykkelig!Elv. Da jeg foresatte mig
 At være Garzies Brud, var der intet som
 rørteMig, uden det flagelige Sted at Fernando
 er død,Som dog til sidst overtalte mit forrigfulde
 HjerteTil at troe at jeg skulde finde Trost hos
 Garzia.

Gar.

Gar. Dunque mia cara eccoti il core.

Elv. Appunto il cor desio.

Gar. Ecco in pegno di fè la mano stendo.

Elv. La fè, che dasti altrui, quella ti rendo.

(Mentre *Garzia* le porge la destra, *Elvira* cava uno stile per ucciderlo)

Scena X.

Fernando in abito guerriero con visiera che ferma il colpo, e li sudetti.

Fer. Ferma, Elvira, che fai?

Elv. Fortuna infida!

Gar. Amico, io ti ringratio.

Empia, così tradirmi? Olà s'uccida.

(s'avanzano le guardie)

Fer. Ferma Sire.

Gar. Non più.

Fer. Giustizia attendo.

E come qui la giusta legge vuole
La Donzella diffendo.

Sia tuo Campion qual vuoi.

Gar. Il Campione io sarò, che non debb'io.

Fidare ad altra spada

Le mie giuste vendette, o l'onor mio.

Olà, nessun s'accostì.

(sono in positura di far duello)

Sce-

Gar. Der er da mit Hiertete, Allerkæreste.

Elv. Just Hiertet forlanger jeg.

Gar. Her rekker jeg dig min Haaud til Pandt paa
oprigtig Kærlighed.

Elv. Den Oprigtighed du har beviist andre, beo-
viiser jeg dig igien.

(imens Garzia rækker Haanden frem,
trekker Elvira en Dolk for at dræbe ham)

Tiende Scene.

Fernando i Krigsdragt med Hjelm, som holder
Sødet op, og de forrige.

Fer. Holdt Elvira, hvad gør du?

Elv. Ugunslige Lykke!

Gar. Jeg takker dig, min Ven.

Bedragerske, saaledes vilde du omkomme
mig? hør der, dræb hende.

Fer. Jeg beder lad blive Allernædigste Konge.

Gar. Nej, intet.

Fer. Jeg holder mig til Ketten

Og som den retfærdige Lov bøder
Forsvarer jeg dette unge Fruentimmer
Du maa lade møde for dig hvilken Helt du
vil

Gar. Jeg skal selv være den Helt, thi jeg bor ikke

Betroe til en andens Kaarde

Min retmæssige Hevu, og min Ære.

Jeg befaler, at ingen maa nærme sig.

(De stiller sig imod hverandre til at duellere)

Scena Ultima.

(Anagilda, coperto il viso, e li sudetti.)

Ana. O Dio, fermate.

Sposo, German, che fate?

Vinca chi vuol di voi

Sempre Anagilda avrà perduto poi..

Garzia: questo è Fernando.

Fer. Io son Fernando, ed alla tua difesa
Adoprai quella mano

(si scopre la visiera)

Dal rigor de tuoi lacci ancor offesa.

Gar. Deh magnanimo Prence,
Se l'armi tue i benefici sono.

Vinci affatto il mio cor col tuo perdono.

Fer. Perdono! Io non so quando
Garzia m'abbia oltraggiato?

Gar. Anagilda Perdono.

Ana. Mentre gl'astri rubelli

Col tuo, col regnò mio, son già placati;
Deh se piange Garzia, a lui perdona.

Elv. Non son men di Fernando generosa,
Ogni offesa in obbligo resti lepolta.

Gar. Tanto mi basta, o cara,

Ana. O Elvira generosa.

O consorte adorato!

Gar. O Regno fortunato!

Elv.

Sidste Scene.

Anagilda, med bedækket Ansigt, og forrige.

uA Ana. O! Gud holder inde.

(falder paa Knæ imellem dem)

Gemahl, Broder, hvad giør I.

Hvem af jer der endog vinder

Saa har dog Anagilda altid siden tabt.

Garzia: Denne er Fernando.

FE Fer. Jeg er Fernando, og til dit Livs Frelse

Har jeg brugt denne min Haand

Som endnu erindrer sig de haarde Lænker
som du lagde paa den.

uD Gar. Ach ædelmodige Fyrste

Da Belgierninger er dine Vaaben

Saa har du med at tilgive mig, gandske over-
vundet mig.

FE Fer. Tilgive dig? Jeg veed aldrig af meere,
At Garzia har giort mig Fortræd.

uD Gar. Jeg tilgiver dig Anagilda.

uA Ana. Da altsaa ald Ebisighed imellem

Dette og dit Rige er bielagt

Saa tilgiv da Garzia, efterdi hand fortryder
det forrige.

VE Elv. Jeg er ikke mindre ædelmodig end Fernando
Enhver Forseelse skal forglemmes.

uD Gar. O Allerkæreste, Det er mig du nok.

uA Ana. O ædelmodige Elvira

O Elsfværdige Brudgom!

uD Gar. O lyksalige Riige!

Elv. Oh dì giocondo !

Gar. Sposa diletta a questo sen ti abbraccio.

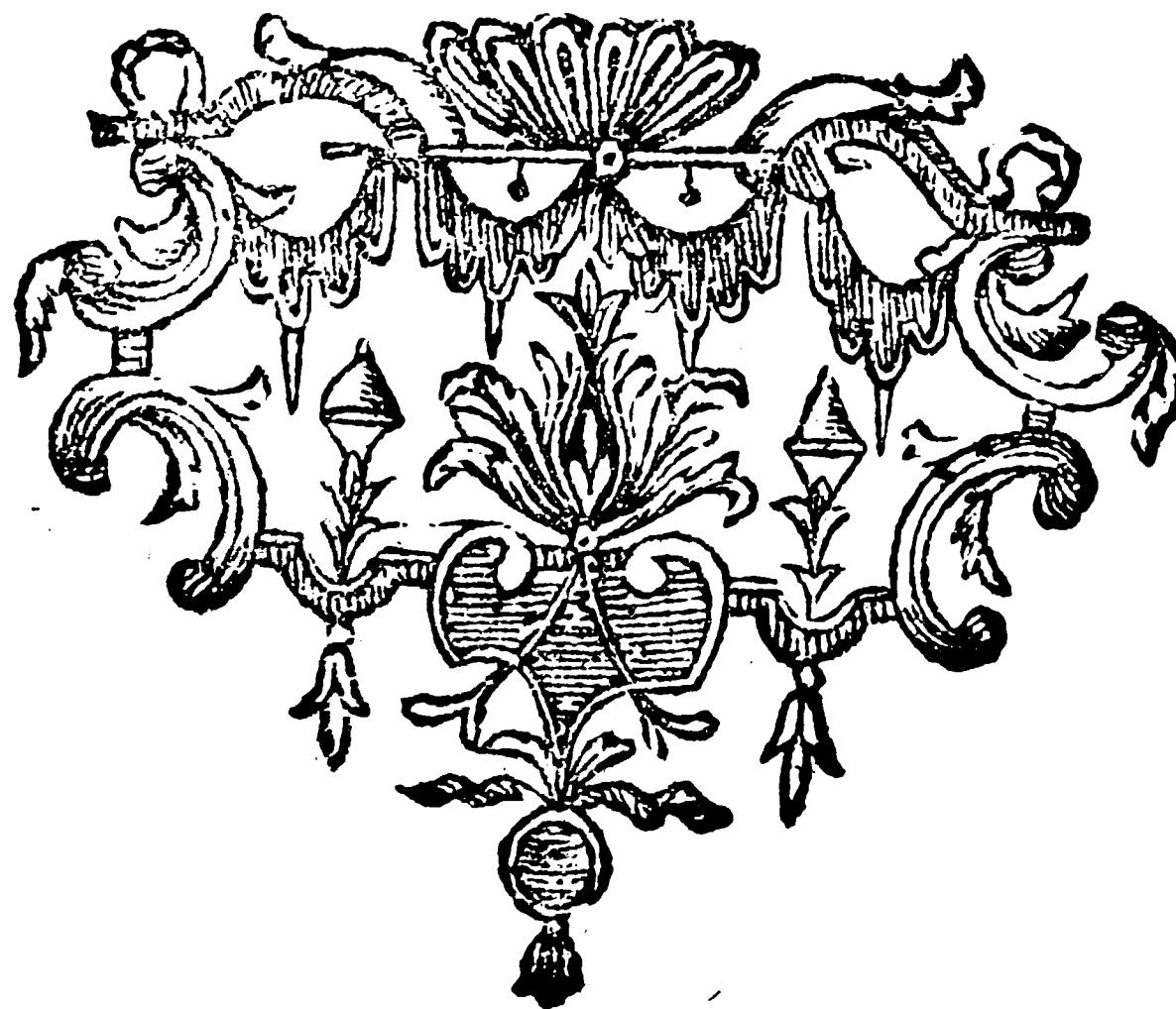
Elv. Mio sposo, e Re,

Con catena d'amor anch' io t' allaccio.

CORO.

Della neve a candori innocenti
Serba fede dell' etra l'ardore,
Ma la face pudica d'amore
Fà più bella la fè ne tradimenti.

FINE.

E
D
E
Elv. O glade Dag!

Gar. Elskværdigste Brud, jeg omfavner dig?

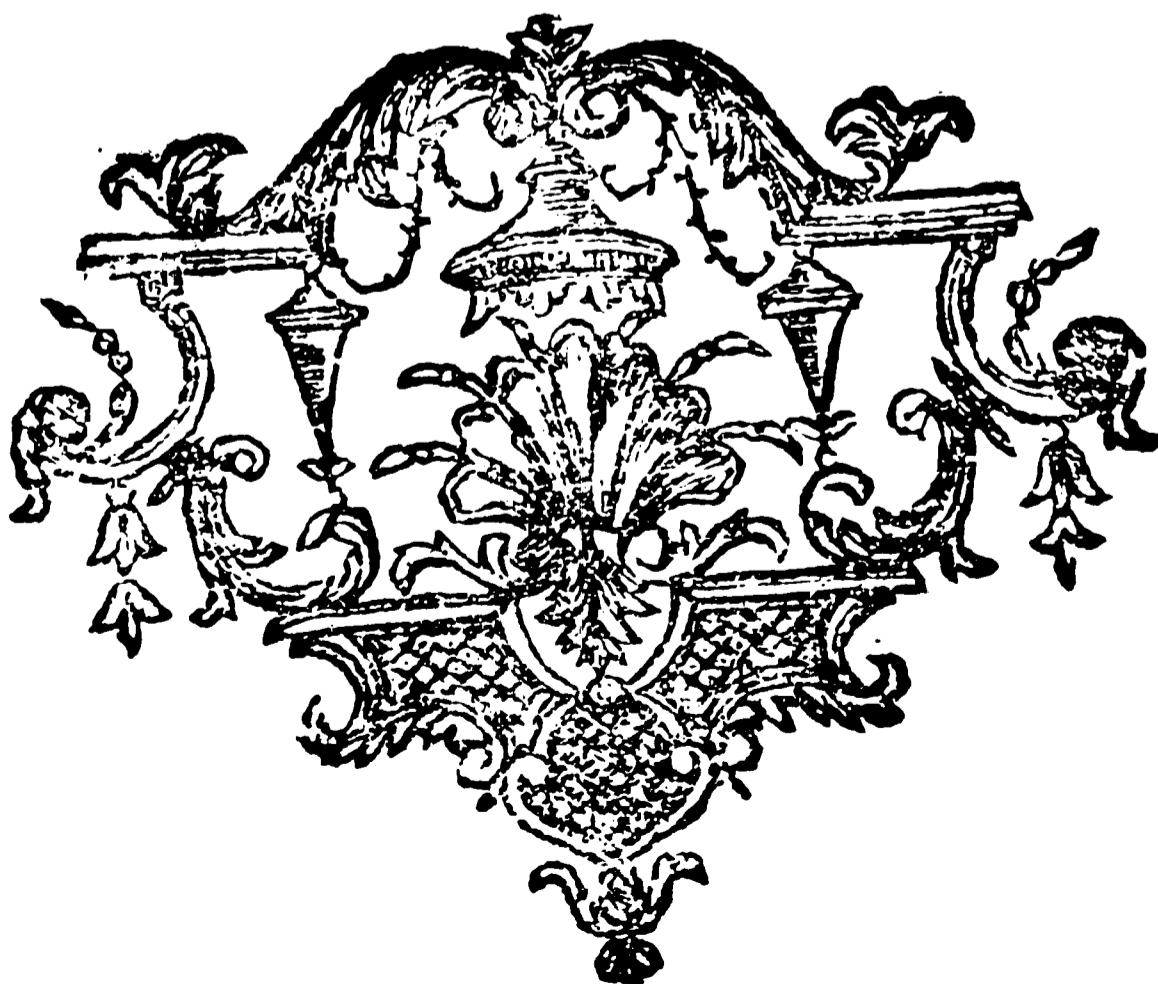
Elv. Min Gemahl og Konge

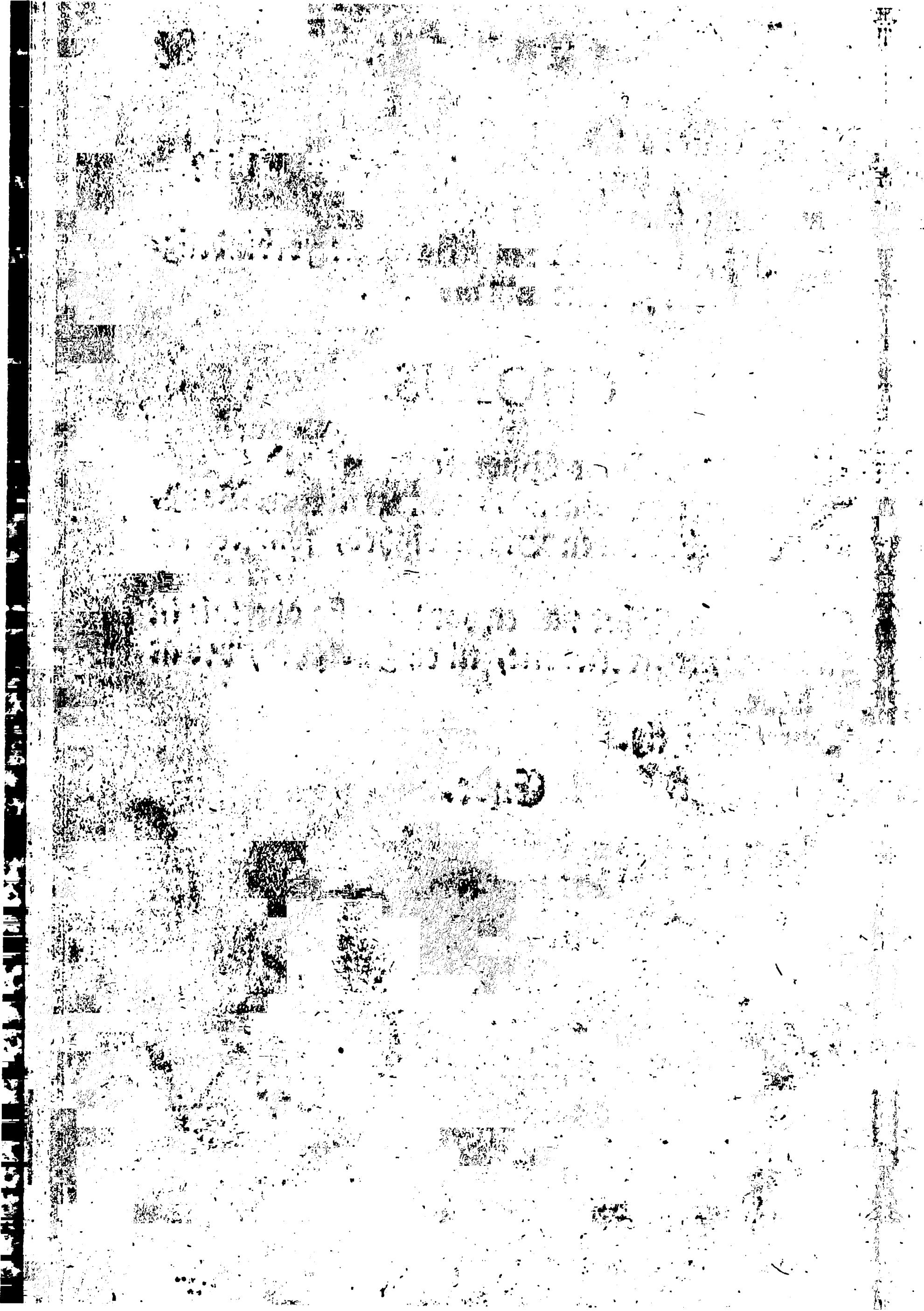
Geg vil og med de allerførligste forbindtslig
heder foreene mig med dig.

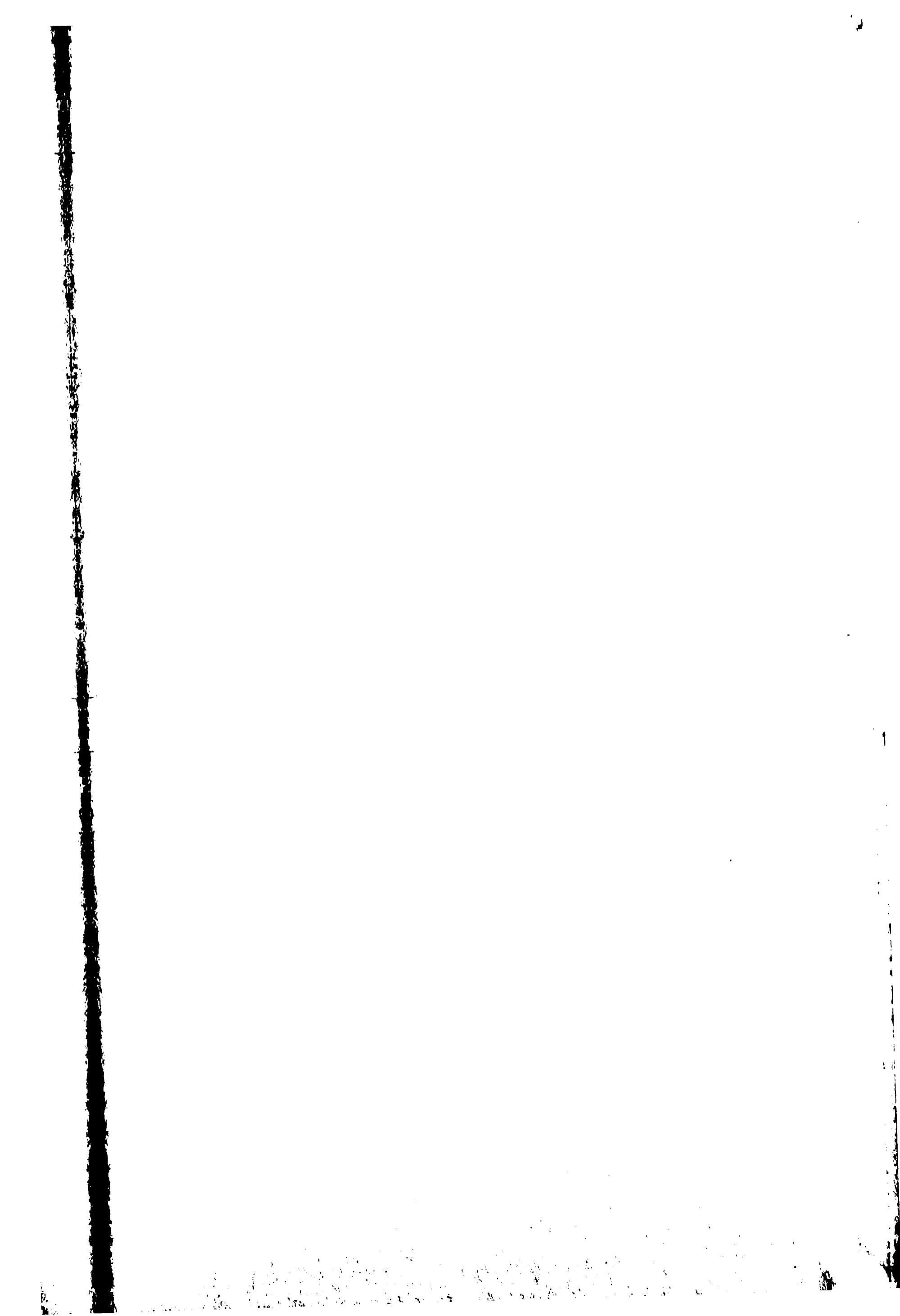
CHORUS.

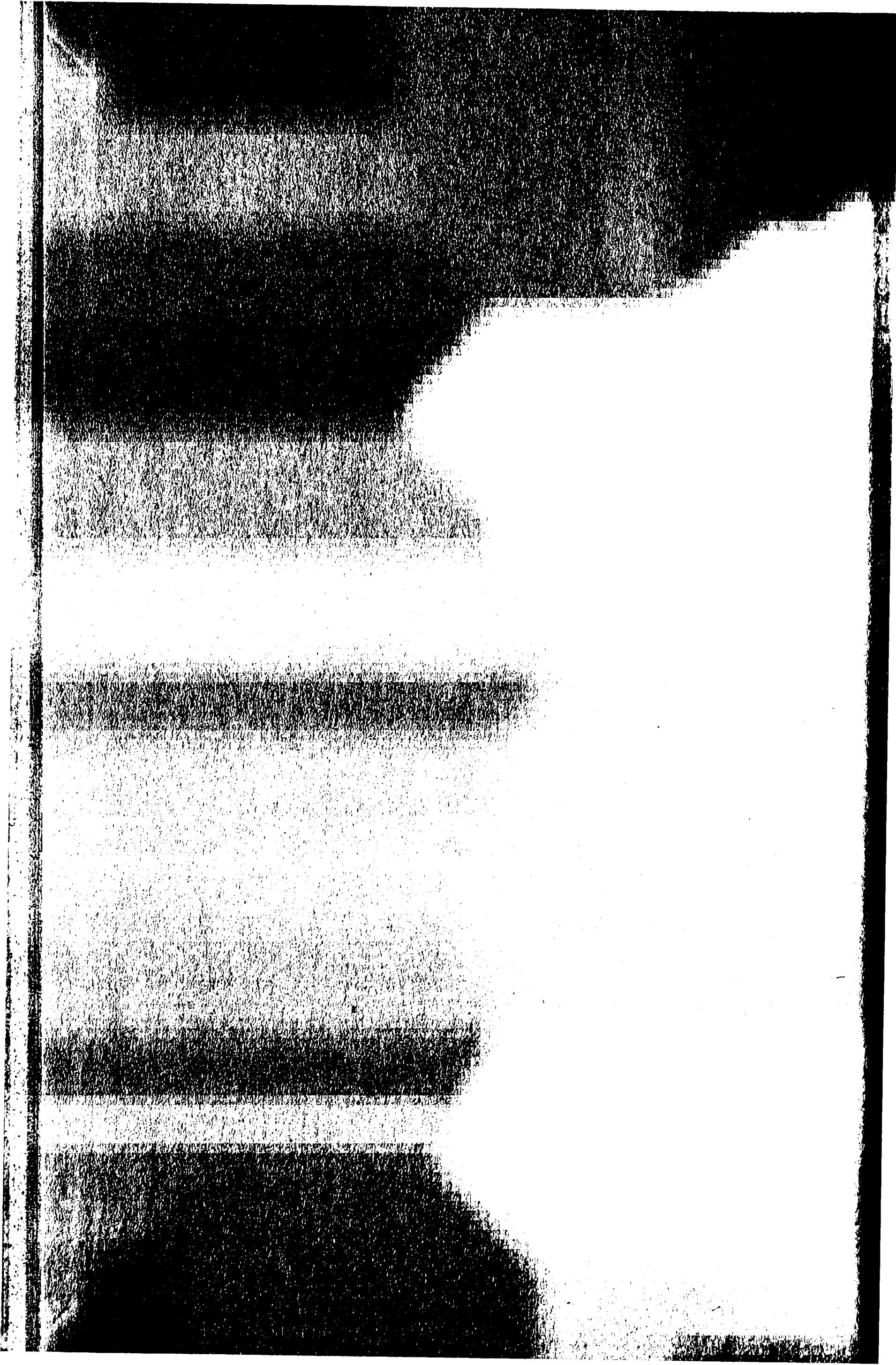
Qigesom den Folde Sneen fordrives ved
Sommerens Varme, og bliver til Elart Vand;
Saaledes bliver den Blusærdighed, som sees i et
Ansigt,
Der af Ricærlighed næsten har ladet sig overtale til
At begaae et Forræderie, til en Yndighed, ved at
have
Været oprigtig.

Ende.

Det kgl. Bibl. Bogb.

